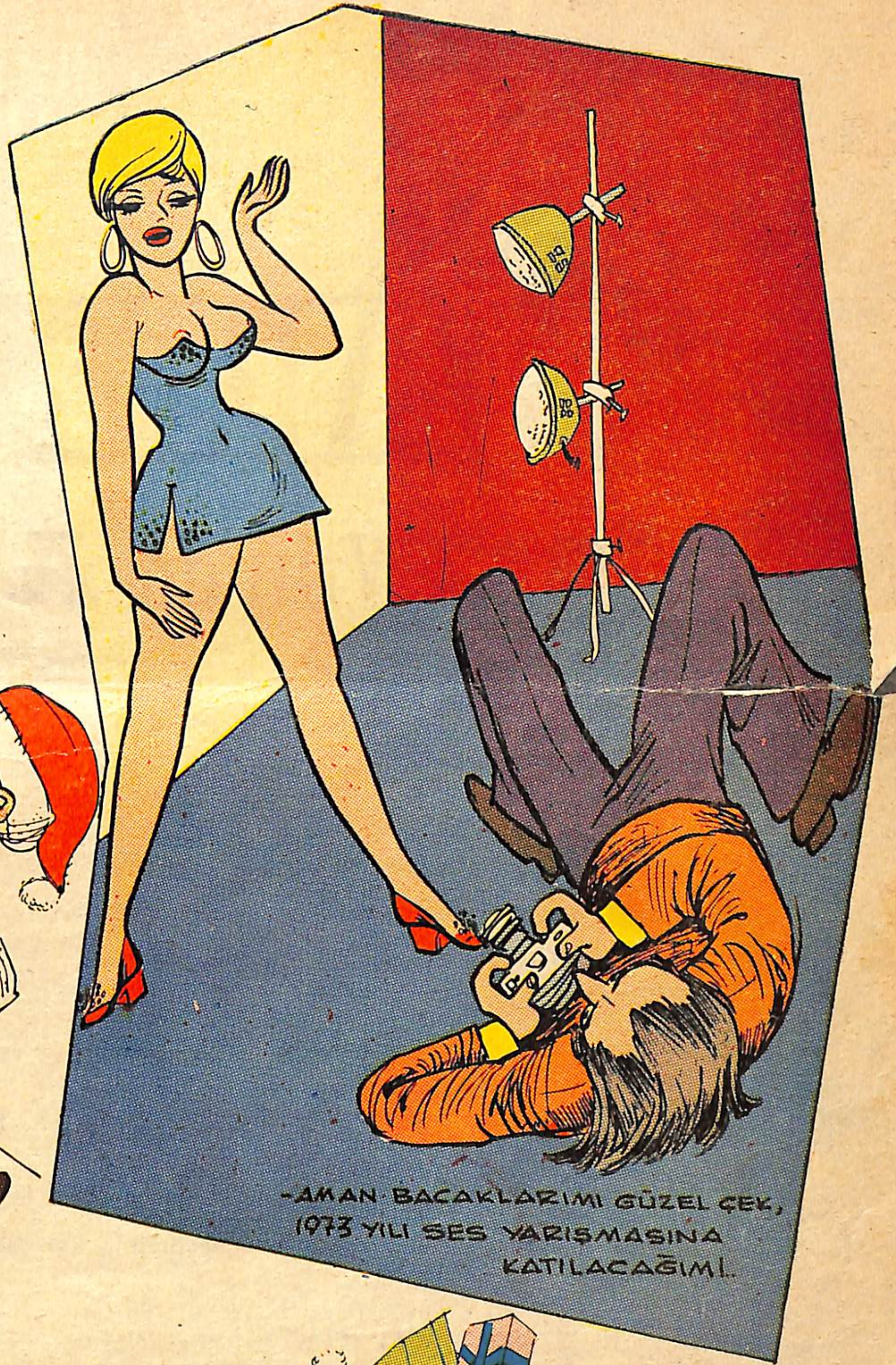
Akbaba

Yeni Yıl Sayısı

YAZISIZ

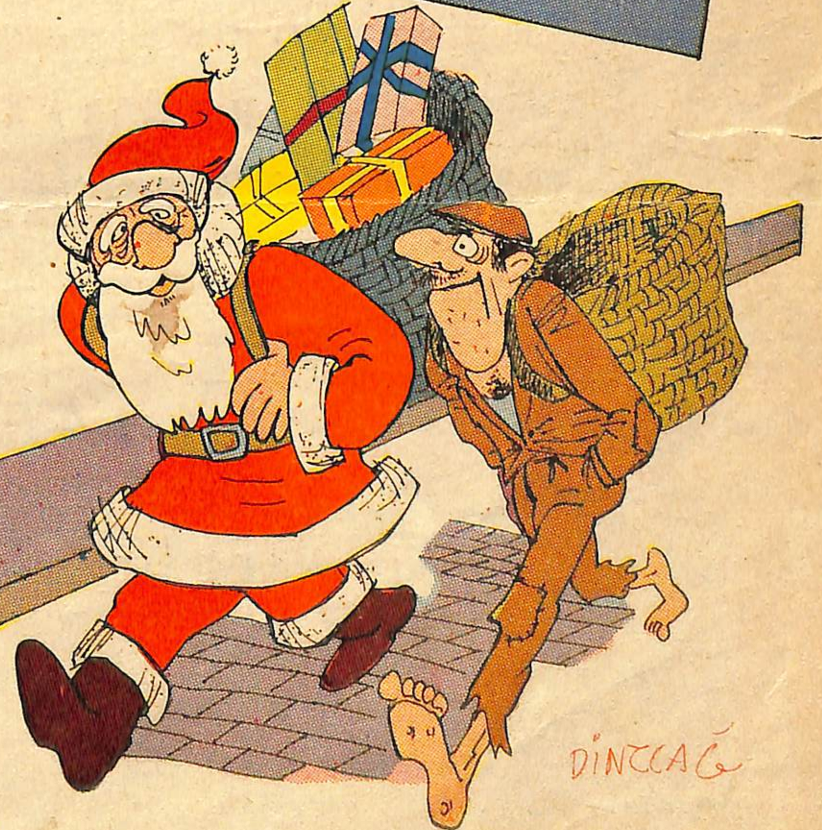

-AMAN BACAKLARIMI GÜZEL ÇEK, 1973 YILI SES YARIŞMASINA KATILACAĞIM!..

KADIN İÇ ÇAMAŞIRLARI ÖLÇÜLERİ TESBİT EDİLDİ. (GAZETELER)

-AYOL BENİM YAŞANTIM ÖLÇÜYE SIĞMAZ Kİ, İÇ ÇAMAŞIRLARIM ÖLÇÜLÜ OLSUN!..

-BEN İTHAL MALI NOEL BABAYIM...

-BEN DE YERLİ MALI ÂDEM BABAYIM!..

1973 Yılında AKBABA

Sevgili Akbaba okurları,

Geçen hafta, sizlere ilâveli bir yılbaşı sayısı verdik. Akbaba yazarlarının, Akbaba çizerlerinin, Akbaba matbaasının ortak çabasından doğmuş bir başarı idi bu... Herkes kendi payına düşen çabayı gösterdi ve ortak eser doğdu.

Akbaba geçen ayın ilk haftasında 51 yaşına bastı. Akbaba'yı bunca yıl sizin sevginiz yaşattı. Bizim kalemlerimiz, fırçalarımız bu sevgiden güç aldı, cesaret aldı, şevk aldı.

1973 yılında Cumhuriyetin 50. yılını 51 yaşında kutlayacak olan Akbaba, yeni yıla yeni bir kalkınma hamlesi ile giriyor.

Sizlere, 1973 programımızdan bugün kısa bir özet vereceğiz.

KARİKATÜRLÜ HİKÂYELER

Gelecek sayılarımızda uzun romanlar yerine iki - üç sayı sürecek KARİKATÜRLÜ HİKÂYELER vereceğiz. En sevdiğiniz yazarlar, en sevdiğiniz karikatürcüler sunacak KARİKATÜRLÜ HİKÂYELERİ sizlere.

KARİKATÜRLÜ HİKÂYELER sizleri güldürecek, düşündürecek, sürükleyecektir.

BİRAZ BAKAR MISINIZ?

«Yusuf Ziya Ortaç 1968 - 1969 Yarışması» nın birincisi Sulhi DÖLEK'i tanıyorsunuz. Şimdi Amerika'da bulunan bu genç yazarımız, «BİRAZ BAKAR MISINIZ» başlığı altında gerçekten ilginç yazılar sunacak sizlere.

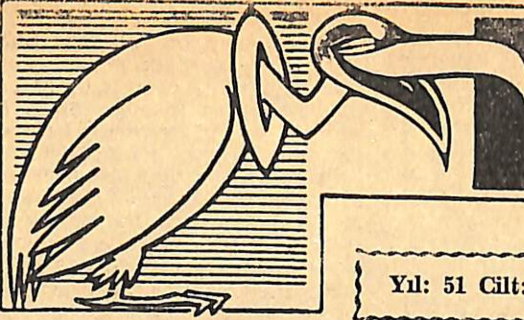
AKBABA'yı bu genç imza ile daha çok seveceğinizi umuyoruz.

AKBABA TOTO

Pek yakında yine hepinizin seve seve katılacağı «AKBABA TOTO» yarışmasına başlayacağız.
«AKBABA TOTO» yarışmasına katılmakla, gülecek, eğlenecek ve 1000'lerce lira kazanacaksınız.
7'sinden 70'ine kadar herkes için

Neşe + Eğlence + Kazanç = AKBABA TOTO

1973 yılında AKBABA'nızı daha güzel bulacak, daha çok seveceksiniz.

Akbaba

Yıl: 51 Cilt: 24 Sayı: 3 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 3 Ocak 1973 * Fiyatı: 150 Krş.

Âmin diyen var mı?

İKİ «son» üstüste geldi: 1972 yılı tükenirken insanlığın ilk Ay'a yolculuk serüveni olan Apollo programı da sona erdi. Düşünen kafaların günlük yaşantı hayhuyundan azıcık uzaklaşarak çevrelerine kuşbakışı göz gezdirmelerinin ve şu soruya cevap aramalarının tam sırası:

— Yeni yılın başında insanlık ne durumda?

Birçok ülkelerin kamuoylarında bu yapılıyor; dünya toplumlarının rotaları, amaçları, nereden gelip nereye gitmekte oldukları dikkatle araştırılıyor.

Sonuçlar berbat.

Apollo eski Yunanlılar ve Romalıların ışık tanrısıydı. Adını ondan alan Ay yolculuğu programı da gerçekten tarihin en parlak bilim başarılarından biri oldu, evrenin sırlarına pırıl pırıl bir projektör tuttu.

Ancak uzayda bu göz kamaştırıcı sonucu gerçekleştirebilmiş olan ülkenin gençliği, aydınları ve birçok yöneticileri yeryüzünde utançtan kıvranmaktalar. Çünkü dünyanın en güçlü ülkesi Amerika en büyük teknoloji zaferini kazanırken «güçsüzü ezme» ayıbının da en kötü örneğini vermekte:

Apollo uzay aracının Ay'dan Pasifik Okyanusuna indiği gün, dev bombardıman uçakları da Vietnam köylülerinin üstüne dünya savaş tarihinin en yoğun ateşini dökmekte idiler. Siz bu dergiyi elinize aldığınız zaman o savaşı sona erdiren anlaşma nihayet imzalanmış bulunsa bile, ikibuçuk ay önce temel uzlaşmaya varıldıktan sonra sırf politik yönetici egoları ile ilgili birtakım hesaplar ve inatlar yüzünden bugünlere kadar binlerce kişinin daha kanına girilmiş olmasının korkunç ayıbını hiçbir şey silemez.

İnsan egosunun dizgin tanımaz cartcurtu yalnız devlet yönetiminde değil, her yerde görülüyor; geçmişin bugünü karartan genel bir lâneti bu.

Birçok «ileri» ulusların uzay bilginlerinden kurulu bir grup; Teksas'ın Houston şehrinde, Apollo Kontrol Merkezinin birkaç yüz metre ötesindeki bir kâşânede bilimsel çalışmalar sürdürüyorlar. Bu bina daha önce Gümüş Cim adıyla anılan bir milyardere aitmiş.

Bu sonradan görmüş Teksas zengini evinde her zaman en az 300,000 adet gümüş dolar bulundurur, bunları uşaklarına sabah akşam parlattırır, Rolls Royce otomobiliyle sokaklarda dolaşırken pırıl pırıl paraları avuç avuç saçar, toplamaya çalışanları seyrederek eğlenirmiş.

Adına o nedenle Gümüş Cim denilen bu herif; yardımseverliğinden değil, hemcinslerine karşı duyduğu küçümseme ve nefretten yaparmış o işi. Çünkü ayrıca yardım istemek için kapısına gelenleri sopayla kovdurur, hattâ ters gününe rastlarsa ikinci kattan üstlerine kaynar su dökermiş.

Dünyanın en büyük bilim adamlarından bazıları şimdi o konakta otururlarken içlerine Gümüş Cim'in ruhundan bir şeyler karışırsa pek şaşmamalıyız.

Hele Cim'e, savaş tekniği geliştiren bilginlere, o teknikten yararlanarak küçücük bir ülkeyi ateşe veren Amerikan politikacılarına, onlardan hiç de geri kalmayan başka süper devlet yöneticilerine ve genellikle kınayabileceğimiz bütün dövüşkenlere lânet yağdırmadan önce kendi davranışlarımıza bakmalıyız.

Biz yurdumuzda çok mu barışçı, çok mu uysalız?

Eğilimimizin küçük bir belirtisi diye, 1972 yılının son ayının ondördüncü günü gazetelerde «Mutlu Bir Doğum» başlığıyla müjdelenen haberi gösterebiliriz. Vatandaşlarımızdan sayın Ahmet Ârif'in bir oğlu olduğunu bildiren bu mutlu ilânda bebeğin adı da açıklanıyor.

Nedir, biliyor musunuz?

Filinta!

Belki hanım okuyucularımız arasında bu sözcüğün anlamını bilmeyenler olur. Söyleyelim:

Filinta bir çeşit tüfektir.

Evet, sayın vatandaşımız ve eşi minik oğullarını benzete benzete bir çeşit tüfeğe benzetmişler...

Moda yayılırsa başka bebeklerimize Mavzer, Karabina, Parabellum, Altıpatlar, Kasatura gibi adlar da takıldığını görebiliriz.

Ama eğilimimizi görmek için belirti incelemeye hacet yok zaten. Toplumumuzun genel durumuna bir göz atmak yeter.

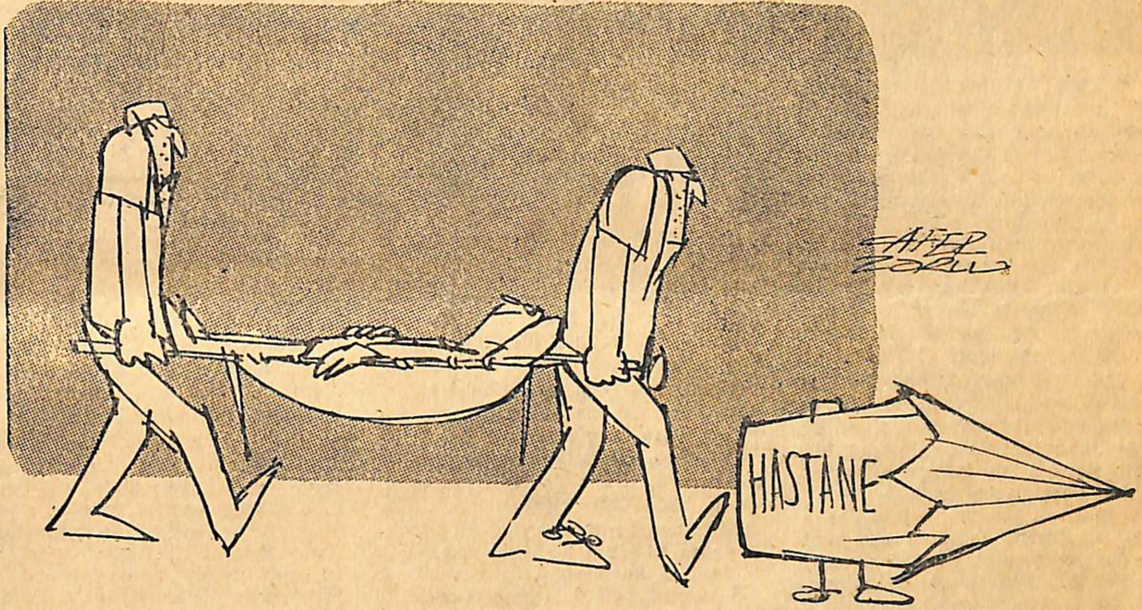
Evvelallah cephanelik gibi milletiz.

Dünyanın 1972 sonundaki durumuna bakınca, bunda da şaşılacak bir şey yok...

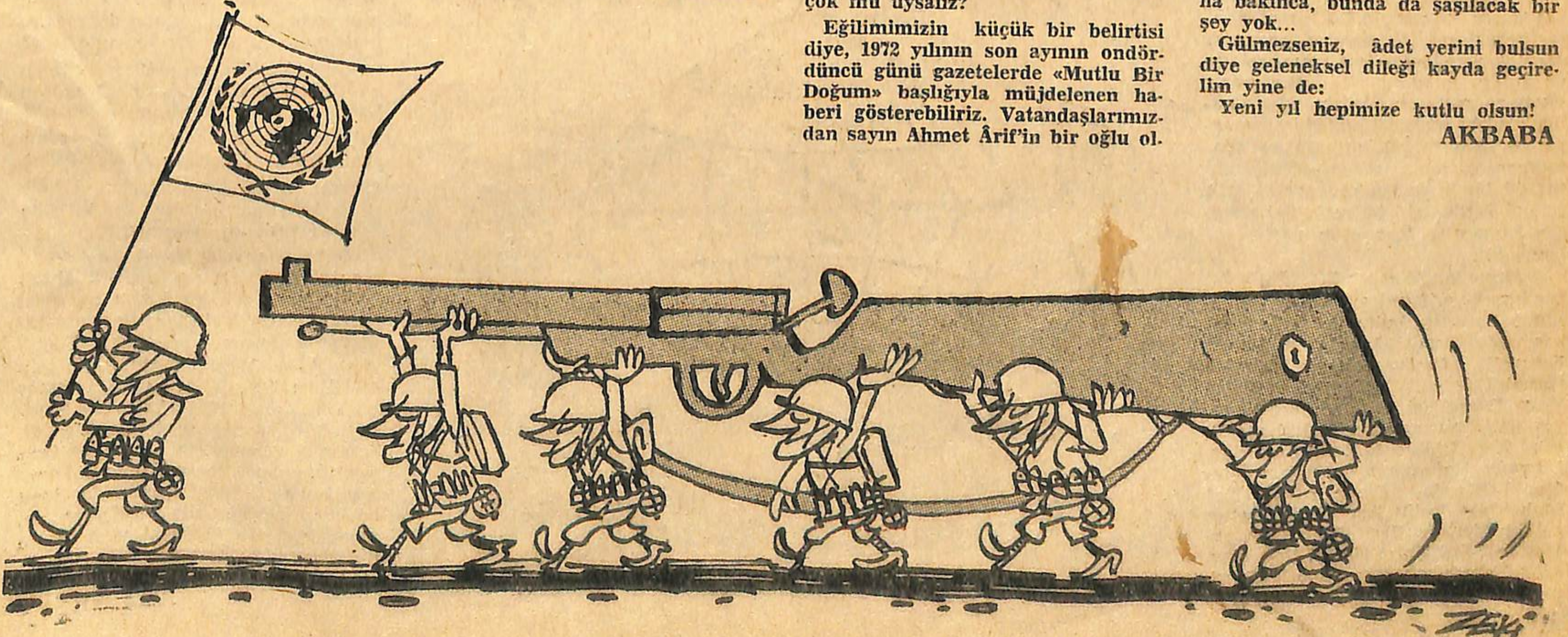
Gülmezseniz, âdet yerini bulsun diye geleneksel dileği kayda geçirelim yine de:

Yeni yıl hepimize kutlu olsun!

AKBABA

— Pahalılık yüzünden hastalıklar arttı. —

— Barış Gücü barışı korumakta yeterli değil. —

Edebiyat-ı Atîka Üstadlarından Edib-i Lebib Rauf Safvetî Beyefendi

EDEBİYATIMIZIN temel direklerinden ve garp tarzında romanın mübeşşirlerinden olan Rauf Safvetî Beyefendi, binsekiz yüz küsur tarihinde Haseki Nisa Hastahanesinde dünyaya şeref vermiştir. Maalesef ailesi hakkında kat'î ve kâfi malûmata sahip olunamamış ve aile şeceresi meçhul kalmış ise de, eserlerinin necâbet-i asîlâne-i ulviyyesinden asîl bir aileden şerefsüdûr eylemiş bulunduğu istihraç edilmektedir. Hâtıratından ise, asıl ismi Meryem olup Mari'ye tebdil edilen bir Ermeni mürebbiyeden lisan-ı Franseviyyeyi taallüm eylemiş bulunduğunu ve Ermeni Mari'den gayetle iyi terbiye almış olduğunu öğrenmekteyiz.

«Terakki-i iz'an Sabi Sübyan Mektebi» ni itmam ile, kısa bir müddet devam eylediği, Fransızca tedrisat yapan Sen Raşel Mektebinde «ön, dö, truva» ya kadar sayıları öğrenmiş ve «uvre la port, ferme la fönetr», «vuvala mon paket, vıy müsü!» diyecek kadar da mükemmel şekilde lisan-ı Franseviyyeye vukuf peydâ eylemiş, badehû işbu malûmat ile iktifa ederek mektebe devamdan sarfınazarla, henüz sinnürüşdüne vâsıl dahi olmadan Direklerarası tesmiye edilen mahaldeki Acem Selman Al'esger efendinin kıraathanesinin (yâni kahvehanesinin) müdavimi olarak, ol kıraathaneye postu sermiş olan üstadlardan sanat ve edebiyat sahasındaki noksanını ikmal ile tahsil eylemiştir.

Direklerarası'ndaki Selman Al'esger Efendi'nin kıraathanesi ise, şimdiki kahvehane ve çayhanelere katiyyen müşabih olmayıp, o zamanın gençleri için bir mekteb-i feyz ü edep ve gayetle müdebdeb-i müeddep ve her gün lebâleb, çay, kahve ve sâlep içilir bir mahal idi ki, ol mahalde nevcivan ile pîr ihvan buluşur, gençler dahi üstadlardan derslerini alırlar idi.

Al'esger Efendi'nin bu kıraathanesi, Frenklerin Akademiya unvanını verdikleri müesseseleri mesabesinde ve anlara müşabih bir encümen-i dâniş ve zamanın dânişmendan-ı suhan-ı edebî merkezi addedilmeye sezâ ve keza üdeba, dübera ve şuara-yı meşhurenin içtima eylediği bir mahfil idi ki, hattâ muharrir-i atik Cemal Şefik dahi bu mekteb-i edepten hisseyab-ı feyz olup neş'et eylemiş idi.

O zamanlar Al'esger Efendi'nin kıraathanesine, isimleri edebiyat tarihimize girmiş bulunan şu zevat-ı zerzevat-ı kiram berdevam idiler: Rahmetli İbnilmeymenet Mahmut Cemal (bizdendir), Enfiyekeş Basri Hoca Hazretleri, Mahbupperest-i teres Ali Dürzî merhum, Balıkhane Emini Hacı Dübb-ü Mutedil Asaf Bey, Düyun-u Umumiyye veznedarı İstefenaki Efendi, Divan Sahibi Kaf Muhyiddin Refik Bey, Zevk-ı selim sahibi Mansur Bey, Kehkeşan-ı garam müellifi Halet Nezihî Bey, Kaymak Tabağı eserinin mübdii Bahriyeli Mehmet Bahri Bey, Gılamperveran-ı pirandan Külhanizâde İhvan, Sultanî tenbel ve Zeyrek Sultanisi müdürü Ceberut Bey, Arabî muallimi ve heccav Nasrullah efendi, Malta mutasarrıflığından mütekait Kuduret Paşa, mütekait edebiyat muallimi Didon Faik Bey ve saire...

İşte Rauf Safvetî de, bu üstadların sohbet-i edebiyyelerinden istifade gayesi ile, daha devr-i şebabetinde ve vakt-i sebavetinde, bu kıraathanenin şakirdanı meyanına dahil olmuş idi. O zamanın terbiyesi icabı olarak büyüklere hürmet, küçüklere muhabbet usulü câri olduğundan, üstadlar küçük Rauf Safvetî'ye fevkalâde muhabbet ibzal eylerler o dahi büyüklerine hürmetine binaen bilmukabele sükûtu tercih eder idi. Böylece Al'esger Efendinin kıraathanesindeki bilcümle üstadların rahle-i tedrisinden geçmiş idi. Yalnız Külhanizâde İhvan'ın şiddet-i alâkasına karşı bîgâne kalmış, ancak seneler sonra anın da feyzinden feyziyab olmak için üstada yanaşıp dehalet edince, Külhanizâde İhvan dahi, şu kıt'ayı düzmüş idi:

Tıfl iken benden ceylân gibi kaçtı
Vakta ki sinni kırkbeşi aştı
Yâni ki kartlaştı katırlaştı
İş işten geçti de öyle yanaştı.

Rauf Safvetî, aynı nesilden şair Yunus Rıza ile gayetle anlaşmış idi. İşte bu hengâmede idi ki, şair Yunus Rıza, Nuran isminde Mısırlı bir prensesle muarefe peyda eylemiş bulunuyordu. Yunus Rıza'nın, Prenses Nuran'a ithaf ettiği «Kalbimdeki garam kaç kilogram?» sernâmeli bir şiiri «İctimal» mecmua-i edebiyyesinde neşredilerek, böylece Yunus Rıza ilk hakk-ı telifini almış idi. Bir rivayete nazaran işbu hakk-ı telif ile, bir diğer rivayete nazaran ise, temasa geçtiği Prenses Nuran'dan yürüttüğü gayetle kıymetli bir pandantifi satarak, bunun parasını sermaye olarak kullanmak sureti ile, arkadaşı Rauf Safvetî ile birlikte, o devrin en büyük mecmua-i edebiyyesi olan Nevnihal'e karşı Gülcemal mecmuasını tesis etmişler idi. Rauf Safvetî'nin etrafında toplanan yeni neslin üdebası Gülcemal Mecmua-i edebiyyesinde birleşerek, Nevnihal muharrirlerine karşı gayet şiddetli münakaşa-i edebiyyeye girişmişler idi. Üstad Hercaizâde Mükerrem Bey dahi, bediiyyat vâdisinde gençleri müdafaa etmekte idi. Ve fakat bu hengâmede idi ki Gülcemal mecmuasında zîrdeki:

Lâma da lâm
Cime de cim
Buyur âbicim!

diye başlayan bir şiirin neşri, münakaşa-i edebiyyenin daha da şiddetlenmesine sebebiyet vermiş idi. Zamanın âteşzeban ve gayetle kaltaban edibi Süleyman Nâfiz, Gülcemal mecmuasına ateş püsküren bir cevap vererek bütün hışm-ı huşunet-i şiddet-i kalemiyyesini şu zehir zemberek satırlarında dile getiriyor idi:

«Edebiyat, ki edep, yâni mekteb-i edep ve müessese-i edebe sebep ve ruz ü şeb hissiyatı ilâ ve mâneviyatı cilâ eder demektir; gençlerin yaptığı ise bok yemektir. Birtakım dekadan-ı dandini zıpçıktılar bî edep ve bî hayâ bir cür'et ile «Lâma da lâm cime de cim» gibi Galata Balozhanelerinin yâvelerini şiire maletmeye çalışıyorlar. Şu it oğlu itlere artık hadlerini bildirmek icap ider. Edebiyat, edep demektir ulan şeyzâdeler!... Bunların cümlesi echel olduklarından bizim şeyzâde itabımızı dahi şehzâde anlayıp kendilerine iltifat sanırlar. Tuh suratlarına!»

Her kelimesini, genç neslin suratında şaklayan bir kırbaç gibi kullanan üstad Süleyman Nâfiz'in, edebiyat âleminde bir bomba tesiri yapan bu makalesi Gülnihal mecmuasında çıkınca, genç neslin mümessili olan Rauf Safvetî dahi Gülnihal mecmuasında bir cevap döşenerek hücuma hücumla mukabele etmiş ve zavallı üstad, eşekten düşmüş gibi berbad bir vaziyyete gelmiş idi. Edebiyat tarihimizi zenginleştiren bu kalem kavgası pek hazin bir şekilde neticelenmiş idi. Şöyle ki:

Bir akşam üzeri Süleyman Nâfiz sakalını sıvazlayarak Bâbıâli yokuşundan inmekte iken Rauf Safvetî ile karşılaşınca sakalları diken diken kabarıp ânî tehevvürle bastonunu tükürükleyip Rauf Safvetî'nın üstüne yürümüş ve edib-i lebib Rauf Safvetî'yi «Yâ habib! Yâ habib!» diye önünde bağırta bağırta, kaçtığı yere kadar kovalamış idi. Bu mübareze-i edebiye, zavallı Rauf Safvetî'nin can havli ile bir han kapısından girmesi ve arkasından da Süleyman Nâfiz'in dalması ile han dahilinde hal ve fasl edilmiş, aralarında ne olup geçtiği edebiyat tarihi için meçhul kalmıştır. Yarım saat sonra üstad Süleyman Nâfiz ile Rauf Safvetî'nin pek memnun ve mesrur bir şekilde, barışmış ve anlaşmış olarak ve etraflarına tebessümler saçarak han kapısından çıktıkları müşahede edilmiş idi. (Han derûnundaki bir odada, Süleyman Nâfiz'in, âdeti olduğu veçhile, Rauf Safvetî'yi kıstırıp sıkıştırarak kızılcık ağacından mâmul bastonu ile dövdüğü söylenmekte ise de, bu vak'a bir vesikaya dayanmadığından, ilmî bir hakikat olarak nazar-ı itibara alınamaz.)

Rauf Safvetî, edebiyatımızın ilk romantiklerinden olup, Viktor Hügo'nun tesiri altında kalmıştır. «Hercai Recai» isimli romanı, bizde garp edebiyatı tarzında yazılmış ilk romantik romandır. «Zavallı Deli Necmiye» isimli romanı da, bizde ilk realist romanın mübeşşiridir. Bu romanında Rauf Safvetî Bey, ilk olarak, halkın lisanında bulunan «ebegümeci» kelimesini kullanmış ve edebiyatımıza böylece halk lisanını ithal ederek çok realist ve gayetle şaheser bir eser ibdâ eylemiş idi. Kendileri bir miktar da natüralist idi. Ve fakat o kadar realist idi ki, eserlerine sürrealist dahi denilebilir idi.

Edib-i lebib Rauf Safvetî'nin belli başlı şaheserleri şunlardır: Hercai Recai, Zavallı Deli Necmiye, Eflâtun ve Fıstıkî, Bir Mualece-i Acele, Müshil-i Müebbet, Devam et Cenabet!

Rauf Safvetî, işrete gayetle müptelâ, içince cıvık bir belâ, içmese ne âlâ bir zat olduğundan, kadr ü kıymeti takdir edilememiş ve zamanında anlaşılamamış bütün büyük sanatkârlar gibi, son demlerini fakr ü sefalet, ihtiyac ü zaruret içinde geçirmiştir. O derecede ki, çok zaman kaldığı otelin parasını dahi ödeyemediğinden, otellerde rehin kalır ve gaddar kitapçılar ise fırsatı ganimet bilip, bir mecidiyeye hattâ bir çeyreğe bin sayfalık romanlarını elinden satın alırlar idi. Öldüğü zaman merhumun yelek cebinden beş para ile bir kopuk düğme ve ucu kırık bir kurşun kalemle uzun müddet kullanılmış bir mendilden ve dişleri kırık kirli bir taraktan başka bir şey çıkmamış ve bu emval-i metrukesi ile evrak-ı metrukesi ne Bitpazarı'nda, ne Sahaflar Çarşısında para etmediğinden Edebiyat-ı Atîka müzesine bırakılmak mecburiyetinde kalınmıştır.

Merhum evvelâ Nesl-i âtî edebî mektebini kurmuşsa da, bilâhara bir kumar veya bir kadın meselesi yüzünden arkadaşları ile anlaşamayarak burdan ayrılmış, Edebiyat-ı Atîka Mekteb-i edebîsinin müessisi ve bânisi olmuş idi. Gayet iyi Fransızca bilir ve hattâ bir Fransıza bile meramını anlatabilir idi. Türkçesi de oldukça iyi idi ve fena sayılmaz idi. Yerleri dolduralamayan kıymetlerimizin arasında, ismi edebiyat tarihimizde ebediyyen yaşayacaktır. Bu edebiyat tarihini ise hiç kimsenin okumaması ne hazin!

Aziz NESİN

— Bir profesör, «Dünyada akıllı insan kalmadı» dedi. —

KAMERA

Şemsi Belli

— Ayol, bu kaçıncı Noel Baba?!.

OTUZ YAŞ

RAHMETLİ Cahit Sıtkı Taranc'nın şiirimize etkisi ve katkısı ne kadar büyükse, «Otuzbeş Yaş» şiiri ile bir nesle aşıladığı karamsarlık da o nisbette büyüktür.

«Yaş otuzbeş.. Yolun yarısı eder»... miş. Lâf!... Hem de ancak Cahit Sıtkı gibi bir karamsar şaire yakışacak nitelikte bir lâf!...

Ama her açıdan yanlış ve temelsiz düşünceye katılan öyle geniş bir yığın var ki!

Kamu kuruluşlarımızın büyük bir çoğunluğu, özel kuruluşların hemen hemen hepsi, âdeta Tarancı'nın karamsarlığına eşit bir zihniyet içinde seçiyorlar çalıştıracakları elemanları.

Gazetelerde yayınlanan banka ilânlarına dikkat ediyor musunuz? «Müfettiş Muavinliği» için sınava girecek adaylarda aradıkları niteliklerin başında «Askerliğini yapmış, otuz yaşına gelmemiş» olmak şartı var.

Kamu kuruluşlarının belirli bir kesimiyle, özel kuruluşların büyük bir kısmı da alacakları personelde yüksek öğrenim, yabancı dil bilgisi, askerliğini yapmış olma nitelikleri yanında otuz yaşını geçmemiş olma şartını da hemen öne sürüyorlar.

Gelin hep beraber hesap edelim:

5 yıl ilkokul, 6 yıl orta ve lise, 4 - 6 yıl yüksek öğrenim. (Bazı fakülteler 4, bazı fakülteler 6 yıl). Sonra efendim, 1 - 2 yıl seçtiği bilim dalının stajı, 2 yıl askerlik, toplayın bakalım bu rakamların tümünü... Karşımıza çıkan rakam 21'dir.

Bütün öğrenciler üstün zekâlı, kafatasından dehâ fışkıran «Müstesna» lar olmadığına göre her öğrenim kademesinde yalnız 1 yıl kaybettiğini kabul edelim. 4 yıl da bu şekilde gider, ne yaptı: 21 + 4 = 25.

Demek oluyor ki normal olarak askerlik ve öğrenim hayatı bir insanın yaşantısından 25 yılı rahatlıkla alınaktadır.

Her çocuğun (köylerde oturanlar da dahil) hiç gecikmeden tam 7 yaşında ilkokula başladığını kabul etsek 25 + 7 = 32 denklemi çıkar karşımıza.

Yâni okula geç kalmamış, vatanî görevini yapabilmek için yıllarca kuyruğa girip beklememiş ve her öğrenim kademesinde 1 yıldan fazla zaman kaybetmemiş normal bir genç, askerliğini bitirip de hayata atıldığı zaman 30 yaşını çoktan geçmiş olmaktadır.

Kaldı ki, büyük kentlerimiz dışında kalan Anadolu illerinde, küçük kasabalarda ve pek çok köylerde ilkokula tam zamanında başlamak olanağı henüz mevcut değildir.

Benim birçok öğrencilerim var: Yüksek öğrenimini 1969 yılında bitirdiler. Hâlâ askerlik için sıra bekliyorlar. Devlet Baba ne zaman dilerse o zaman alacak onları silâh altına.

Bu durumda müfettiş muavinliğinden bilmem ne müdürlüğüne kadar ihtiyaç duyulan personelde aranan nitelikler günün koşullarıyla asla bağdaşmıyor demektir.

Siz üstün zekâlı insan mı arıyorsunuz, yoksa belirli bir öğrenim dalından geçmiş, askerliğini yapmış eleman mı arıyorsunuz?

Ve niçin 30 yaş?

Otuz yaşını geçmiş bir gencin bu memlekete yapacağı hizmet yok mudur? Asıl o yaşta başlıyor özel veya kamusal bir kuruluşun bünyesinde sorumluluk alma yeteneği.

O sorumluluğu 25 veya 28 yaşında bir insana mı tevdi edeceksiniz?

Otuzunu geçmiş yüksek öğrenimli gençler, mutlaka serbest meslek hayatına mı atılsınlar? Yoksa uzmanı oldukları bilim dalının dışında özel bir uğraşıya mı yönelsinler?

Otuzbeş yaşında «Taht misali musalla taşları» nın soğukluğunu yüreğinde hissedecek kadar marazî bir karamsarlığa kapılmış bulunan değerli ve duygulu şairimiz gibi siz de «Yolun yarısı» na gelindiği kanısında mısınız?

Anayasal düzenimiz içinde bugün 30 yaşında Milletvekili seçilmek Ba. kan, Başbakan olmak, bir ülkeyi yönetmek mümkün oluyor da, bir bankada «Müfettiş Muavini» olmak mümkün olmuyor.

«Bir insanın hayatındaki altın devir otuz yaşında başlar» diyen düşünür, gelsin de bizdeki uygulamayı görsün. Türkiye'de 30 yaş, bazı kurumlarca «Altın» değil, «Teneke» gözüyle görünüyor. Hem de paslanmış, işe yaramaz bir teneke.

JAKİ'NİN ÇIPLAK FOTOĞRAFLARI

JAKLİN Onasis'in çıplak fotoğraflarını gördünüz mü gazetelerde?

Sağ elinde yeşil bir havlu. Sol eli göbeğinin üstünde.

Havva anamıza inat bir özgürlük içinde kendini gün ışığının ortasına, çıplak vücudunu da —kamufle edilmiş— objektiflerin odak noktasına bırakıvermiş...

Karısının çıplak fotoğraflarını görünce bay Onasis, kızmamış.. köpürmemiş.. sinirlenmemiş... (Tren raydan, ok yaydan çıktıktan sonra kızsa kaç para eder di mi?)

Gülerek bakmış fotoğraflara. «Playmen» dergisinin foto röportörlerine okkalı bir (Aferiiin!) çekmiş.

— Bravooo!... demiş... Bravo gazetecilere!... Başarılı bir görev yapmışlar... Bravooo!...

Bay Onasis'in bu takdir sözlerinden sonra bayan Onasis'in çıplak göğüslerine, kalçalarına, bacaklarına, omuzlarına, bir kez daha baktım.

Hani bir deyim vardır dilimizde:

— Alnım açık, yüzüm ak!... derler.

Bayan Onasis de bu deyimi şöyle değiştirmiş âdeta:

— Her şeyim açık, her şeyim ak!...

Gerçekten ak - pak bir vücudu var Jaki'nin. Yalnız her yeri, her şeyi açık olmasına rağmen alnının açık olduğundan biraz kuşkuluyuz.

Resimleri yayınlayan gazete, «Müstehcen neşriyat» maddesinin çengeline takılmamak için Jaki'nin göğüslerinin ucuna, bacaklarının arasına ve de kalçalarının üzerinde kara kara dörtgenler oturtmuş.

Bize öyle geliyor ki Jaki'nin alnındaki kara lekeler, gazete sekreterlerinin bir fırça darbesiyle başka yerlerine sıçrayıvermiş.

Bravo İtalyan basınına!... Bravo Playmen dergisine!... Bravo foto röportörlere!... Bravo milyonlarca dolar ödeyerek Jaki'nin çıplak fotoğraflarının yayın hakkını satın alan zengin gazetelere!... Ve bravo, olgun, anlayışlı, kadirbilir bay Onasis'e!... Ve de bravo, Amerika Birleşik Devletleri Beyaz Sarayından Playmen dergisinin sayfalarına üryan - püryan atlayan bayan Jaki'ye!...

Kişisel yaşamda reform dediğin iş te böyle olur!...

GÜVENLİK KONSEYİ BAŞKANLIĞI

JEANNE Martin Cisse adında bir kadın tanır mısınız?

Adını, sanını, son haftalar içindeki makamını duymuşluğunuz, bilmişliğiniz var mıdır?

Hiç sanmıyorum.

Çünkü bu kadının fotoğraflarını, dalgıç elbiseli Foto - Röportörler çekmez.

Çünkü: Bu kadının fotoğrafları milyonlarca dolar karşılığında değil, bedava dağıtılmıştır dünya basınına.

Çünkü: Bu kadının fotoğraflarında kara kara sansür lekeleri değil, ışıklar ve gölgeler yansımıştır kartpostallara.

Ve bu nedenle çoğunuz tanımazsınız bayan Jeanne Martin Cisse adındaki kadını.

Kim olduğunu ben söyleyim size: Jeanne Martin Cisse, geçen hafta lar içinde Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi Başkanlığına seçilmiş bir kadındır.

— Abooov!... Kadından da Güvenlik Konseyi Başkanı olur mu?

Demeyin.

Oluyor işte!

Hem de altı çocuk annesi bir kadın, Güvenlik Konseyinin yeni Başkanı.

Ne o?

Pek ilgilendirmedi galiba sizi...

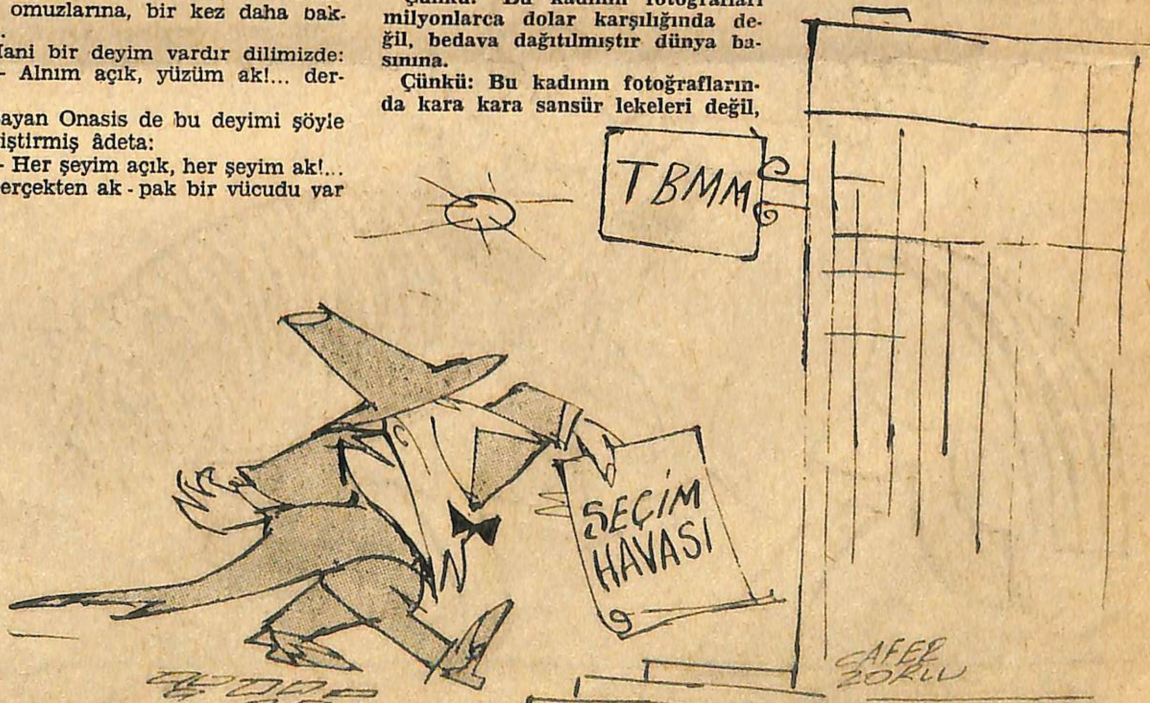
Birleşmiş Milletler'den size ne, dii mi? Baldır yok, bacak yok, göğüs yok, efendime söyleyim yatak odası yok. Aşk yok, meşk yok, köşk yok...

Şey...

Beni de pek ilgilendirmedi... İlgilendirmedi ya, belki iki - üç çocuğun, ya da bir tek kocanın derdini çekemeyen, sorumluluğunu paylaşamayan yerli hanımlarımız, dünya uluslarının güvenlik sorumluluğunu omuzlayan bu hemcinsleriyle belki.. evet belki.. övünmek isterler de.. işte bu nedenle yazıyorum bu satırları...

Tabiî, konken partileriyle kuvaför salonları arasında geçen günleri içinde bu konuya eğilecek zamanları olabilirse...

Şemsi BELLİ

— Meclise, hava ile ilgili bir önerge verildi. —

Veli Dayı nasıl gıdıklandı?

BUNDAN bu yana Veli Dayı güler artık. Kim ne desin, nasıl yorumlarsa yorumlasın... Veli Dayı güldü ya, siz ona bakın.

Üç oğlu vardı. Birini köydeki mendil kadar birkaç parça tarlasının başında bırakmıştı. Çifçitlik yapıyordu. Biri fabrika işçisiydi. Bir diğeri de, üzerinize âfiyet memurdu... Veli Dayı, aldığı emekli aylığına, çocuklarından gelen üç beş lirayı da katarak geçinmeye çalışıyordu. Yalnız başına olsa, aylığı yeterdi belki ya; karısı vardı, yatalak baldızı vardı... Doyurup giydirmek isterdi onları da.

Hiç güldüğünü gören olmamıştı şimdiye kadar. Her zaman somurtur, kimi bir durum karşısında, kimi de ortada hiçbir neden görünmezken, ağzının içinde bir şeyler homurdandığı duyulurdu. Kelimeler anlaşılmasa da, onu tanıyanlar aşağı yukarı neler söylediğini kestirirlerdi.

O gün evden çıkarken, yıllardır aradığı kişiyle karşılaşacağını bilseydi, hiç kuşkusuz bir Mona Lisa esintisi belirirdi yüzünde. Fakat yoktu. Çizgilerinde aynı bezgin anlam, dilinde o aynı, her şeyden yakınan mırıltıyla çıktı.

Mahallede herkes onu sayar, yüzü gülmediği halde üstelik severlerdi. Gazete dağıtıcısı Recep Efendi'nin kulübesine varıncaya dek birkaç kişiyle selâmlaştı. Hatırını soran birine de:

— Berbat... dedi.

Gazeteci Recep Efendi gözlüklerinin üstünden bakınca tanıdı:

— Buyur Veli Dayı, diyerek; yanındaki boş tabureyi biraz ileriye itti.

Veli Dayı gösterilen yere oturdu. Her gün olurdu aynı şey. Her gün gelip gazetelere bir göz atar, giderdi.

— E, nasılsın dünden beri Recep Efendi?

Recep Efendi:

— Çok iyiyim, dedi.

Hemen ardından da yüzü ıstırapla kırışmış; romatizmalı bacağını iki eliyle yakaladı:

— Vayvayvayvay, vayyyih!... diyerek mangalın yanına uzattı.

— Hanım kardeşimiz nasıldır?

— O da çok iyidir. Bir türlü boş yer bulup hastaneye yatıramadık. Böyle giderse günleri sayılı...

— Çocuklar ne âlemdeler?

— Onlar da çok iyiler... Küçük oğlanın bacağını daha alçıdan çıkarmadılar, durum henüz belli değil. Ama galiba topal kalacak. Büyük oğlana dört yıl hapis verdiler. Kızı da o damat olacak hayırsız üç çocukla sokağa atmış. Şimdi bizdeler...

Veli Dayı, yüzü büsbütün karışmış, burnundan soluyarak:

— Bir de «İyi, iyi...» diyorsun. Neresi iyi bütün bunların? Doymayacaksınız yalan söylemeye!...

Boynunu büktü Recep Efendi:

— N'apalım, âdet olmuş... dedi.

— Âdet olmuş, doğru...

Sonra ikisi de sözleşmiş gibi birer gazete alıp okumaya başladılar.

Az sonra Veli Dayı:

— Yalan! dedi.

Recep Efendi dönüp baktı onun okuduğu habere: «Yeni yılda fiyat artışları duracak, hayat pahalılığı sona erecek» diyordu.

Veli Dayı, her gün yaptığı gibi haberleri okuyup okuyup ağızlarının paylarını vermeye koyuldu:

«Memurların dokuz aylık farkları ödenecek.»

— Takkeme anlat!

«Bütün yan ödemeler verilecek.»

— Onu da...

«İşsizlik önlenecek; işçi ücretleri hayat şartlarına göre ayarlanacak.»

— Üç yaşında çocuğa anlat, belki dinler!...

«Çiftçinin ürünü değer fiyatına satılacak.»

— Geçen yıl satıldı ya, bu yıl da satılır!

«Eğitim Reformu gerçekleştirilecek. İlkokullar ortaokullarla birleştirilip sekiz yıla çıkarılacak.»

— Hakeme gözlüüüüük! İlkokulların her şeyi tamamlandı da, ortaya eklenmesi kaldı!...

«Toprak Reformu...»

Okumadı.

— «Pufff...» diyerek bıraktı gazeteyi elinden.

— Hoşça kal Recep Efendi.

— Güle güle dayı.

Ayakkabıcı Rüstem'in yanından geçiyordu. Rüstem, elindeki sayayı bırakmış, yanındakine bir şeyler anlatmaktaydı o sırada.

— Nasılsın Rüstem?! diye seslendi.

— İyiyim âbi, dedi beriki.

Sonra yanındakine dönerek kaldığı yerden konuşmasını sürdürdü:

— Nah şuramda bir sancı yapıyor, cehennem azabı namussuz. Safra kesemde taş varmış.

Sinema kapısının önündeki çığırtkan haykırıyordu:

— Yılın en güzel filmi! «Babamı Kuşbaşı Doğradım!...» Yılın en güzel filmi!

Biraz yürüyünce kulak verdi: Rakip sinemanın çığırtkanı da «Anamı Kıyma Makinesinde Çektim» filmi için aynı şeyi söylüyordu.

Stratüs mü, kümülüs mü, nimbüs mü... En berbat bulut hangileriyse, işte onlar dolaşıyordu Veli Dayı'nın yüzünde.

Bir simitçi:

— Şimdi çıktı fırından aan! diye bağırıyor.

Geçerken elliyor, buz gibi!

— Sıççacık âbi, diyor çocuk. Oldukça olağan...

İlerde, her zaman ıssız olan sokakta ufak bir kalabalık vardı. Oraya yürüdü.

Herkes; güleç, aydınlık, sevinçli yüzlerle, yanındakilere bir şeyler anlatıyordu:

— Benim para işi olacakmış...

— Kızı verecekler! Anası babası biraz karşı koyuyormuş ama, o da yanaşacakmış...

— Sınıfı geçecekmişim...

Yanlarına sokuldu:

— Ne oluyor? Ne var burada?

— Fal bakıyorlar. Yeni yıla giriyoruz ya...

Önlerinde üç tane küçük çadır vardı. İkisinin önü sıra bekleyenlerle doluydu. Birindeyse kimseler yoktu.

— Peki, şundaki bakmıyor mu?

— Çakır Ayşe mi? Aman bırak şu şom ağızlıyı... Ona bakarsan benim para işi yatacakmış! Bir de ukalâlık ediyor: Olacak iş olsa, ona danışmazmışım!...

— Bana da kızı vermezlermiş! Boşuna gönül bağlamayaymışım... Zaten kızın da gönlü yokmuş... Baksana sen!

— Ben de bu durumda sınıfı geçemezmişim. Çok çalışmalıymışım. Ulan falcı mısın, öğretmen misin, inek arabası!...

Veli Dayı'nın yüzündeki bulutlara hafif bir rüzgâr girdi. Dosdoğru o çadıra yollandı.

Falcı kadın Çakır Ayşe şaşırır gibi oldu. Kimsenin geleceğini ummuyordu besbelli. Veli Dayı'yı dikkatle süzdü:

— Buyur beycağzım, dedi. Otur şöyle. Kahveni yapayım önce. Sen içerken baklanı dökerim. Sonracığıma da kahvenin falına bakarım.

İlgiyle izliyordu kadının davranışlarını. Pek sefildi ama ne kadar da ciddiydi! Ameliyata hazırlanan bir doktordu sanki...

— Buyur beycağzım kahveni... Şu baklamızı dökelim şimdi. Neyse haicağzın, o çıksın falcağzın... Gönlün den kopan ister az, ister çok olsun... İster ver, ister verme... Güneşin yüzün gibi kararmış, kurtulsun istersin... Sen sor, ben söyleyim...

Veli Dayı bir on liralık attı baklaların üstüne. Bu çok paraydı ama, kadın en ufak bir tepki göstermedi.

— Ev halimizden bir şeyler söyle...

— Yoo, ben öyle senin bildiğin falcılardan deyilim. Sen önce de bana, kimin var, kimin yok... Ben de ona göre, bildiğimi dosdoğru okuyayım sana.

Veli Dayının yüzündeki bulutlara daha canlıca bir rüzgâr girdi. Beş lira daha attı kadının önüne ve durumu kısaca anlattı.

Çakır Ayşe baklaları şöyle bir yaydıktan sonra okumaya başladı:

— Bak beycağzım, ne dersem doğru derim, hiç darılmaasın bana. Sen o çocuklardan yardım istersin ama, onlar bi ellerinnen sana yardım ederkene, öbür ellerini uzadıp, senden medet umarlar... N'apsın garipler? Her bi yerden umutlarını kesmişler... Sen ne yol tutarsan tut gayrı... Ver kahvene de bakayım. Ne soracağın varsa istediğin kadar sor şindi.

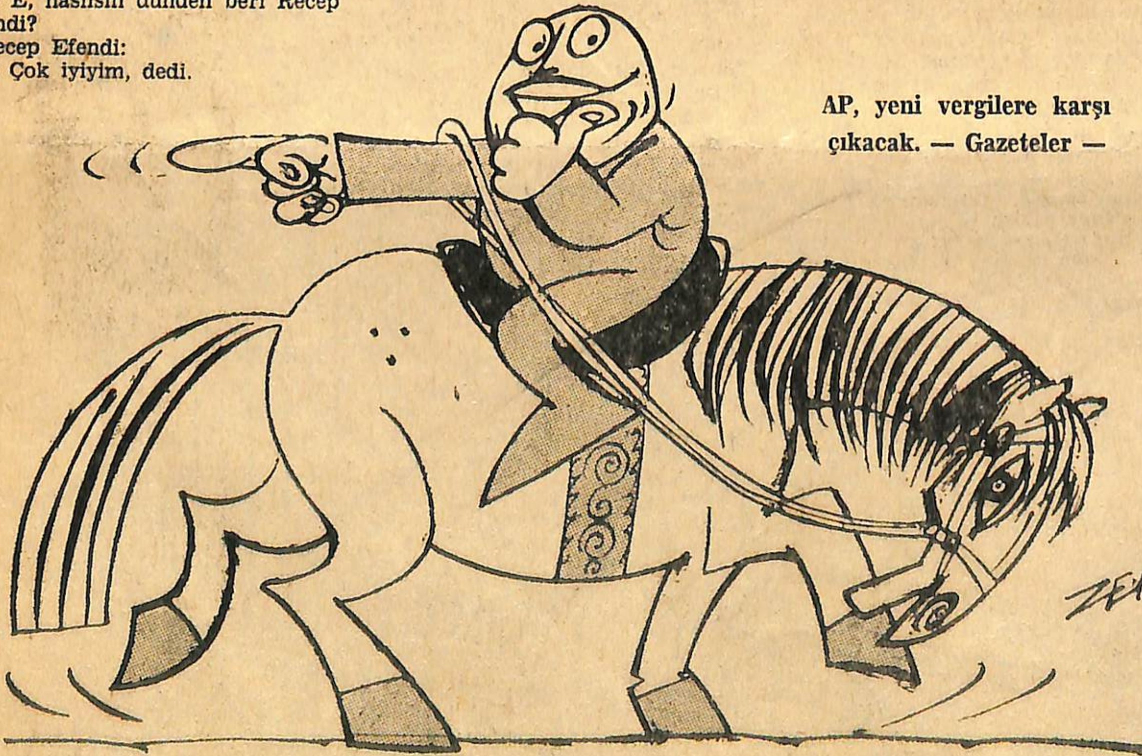
Veli Dayı çekine çekine:

— Hayat pahalılığı... diye kekeledi.

— Sor, sor, çekinme.

— Hayat pahalılığı sona erecek mi?

— Yalan! dedi kadın. Ermez...

AP, yeni vergilere karşı çıkacak. — Gazeteler —

— Ben bu taraftan karşı çıkayım, sen o taraftan!..

— Memurların dokuz aylık farkları ödenecekmiş?...
— Takkene anlatsınlar onu!
— Yan ödemeler verilecekmiş?...
— Onu da...
— İşsizlik önlenecek, işçi ücretleri hayat şartlarına göre ayarlanacakmış?...
— Üç yaşında çocuğa anlatsın!ar, belki dinler.
— Çiftçinin ürünü değer fiyata..
— Ya! Geçen yıl satıldı ya, gene satılır!...

Gerisini hiç sormadı Veli Dayı. Yüzünde ne nimbüs kalmıştı, ne kü mülüs! Günlük güneşlikti. Veli Dayı gülüyordu!...

Güldüğünü gören gafiller, onu Çakır Ayşe'nin «doğru konuşarak» değil de gıdıklayarak güldürdüğü yolunda yorum yaptılar:

«Tepsi de tepsi fındıklar
Ayşe de Veli Aga'yı gıdıklar»
diye türküler söylediler.

Kenan AKINCI

— Üç çocuk cinayet işledi. —

Kutlu Olsun Yeni Yıl

72 yılını gerilerde bıraktık;
Geçtiğimiz günlere yaşlı gözlerle baktık;
Bir kere: «Oh,» demedik; taksit yaptık, borç taktık;
Ay başında filtreli, sonda Birinci yaktık...

Yıl oniki ay sıkıl;
Kutlu olsun yeni yıl!

«Yeni yıl girdi!» derler, yeni yıldan bana ne;
Yeni yılı kutlamak artık oldu an'ane;
Gariban gidiyoruz, garip geldik cihane;
Geçen yıl da gelmedi o gözleri şahane...

Derdin ile yan yakıl;
Kutlu olsun yeni yıl!

Ay başı olur olmaz suyunu çeker maaş;
Kuru fasulye oldu evlerde özlenen aş;
Yan ödeme faslından bir yıl dinledik tıraş;
73 yılında da memurların işi yaş...

Vaade olduk kayıl;
Kutlu olsun yeni yıl!

Geçen yıl biz esnaftan ne kazıklar yemedik;
Popolar alıştı da bir kere: «Of!» demedik;
O kadar kazık yedik, gene diş bilemedik;
Vurguncu olmak varmış, biz bunu bilemedik...

İşe yaramaz akıl;
Kutlu olsun yeni yıl!

Et zammı dertli etti hep söylete söylete;
Et fiyatı ne hakka sığar ne adalete;
Et yemeye yemeye dönsem de iskelete;
Yeni yılda zam olsun boykot ederim ete...

Boykota sen de katıl;
Kutlu olsun yeni yıl!

Yeni yıl kararlıyım, bana hiç sökmez maval;
Radyo zaten curcuna, televizyon martaval;
Reklâm yayınlarıysa şaval gaval kaşkaval...
Yeni yılda bunları dinlemem aval aval...

Dinle başını, açıl;
Kutlu olsun yeni yıl!

Geçen yıl elde makas durmadan kupon kırktım;
Sanki o kuponlara, ilânlara âşıktım;
Kendim yiyemedim de ağızlarına tıktım;
Yeni yılda kuponlu gazete almam, bıktım...

Biz de tutalım çakıl;
Kutlu olsun yeni yıl!

Geçen yıl yerli filme bomboş yıldız'dır notum;
Ben ne film delisiyim, ne de böyle robot'um;
Filmciyi kalkındıran hep benim bantnot'um;
Yeni yılda başlıyor yerli filme boykot'um...

Bu da ayrı bir fasıl;
Kutlu olsun yeni yıl!

Yeni yılda seçim var, o gün ben yatacağım;
Tembelliğin tadını yan gelip tatacağım;
Güzelim rahatımı oy'a mı satacağım;
Adaylar oy beklesin, ben göbek atacağım...

Zurna çalsın Ismayıl;
Kutlu olsun yeni yıl!

Oy verdik de ne oldu, ne getirdi hangisi?...
Pabucum gene aynı, giysim gene o giysi;
Ölmeyecek kadar da yemesi ve içmesi;
Eski yıllar böyleyse nasıl olur yenisi...

İster kız, ister darıl;
Kutlu olsun yeni yıl!

Eski yıllar gele'ydi, bu yıl bekleriz düşeş;
Piyangodan, toto'dan geliversin bir beleş;
Kızlara birer koca, bekârlara birer eş;
Kaynana ile gelin geçinsin kardeş kardeş...

Bu yıl dertlerden sıyrıl;
Kutlu olsun yeni yıl!

Sevgili okurlara diliyorum mutluluk;
Bitsin bu pahalılık, her evde olsun bolluk;
Sağlıklar dolu olsun aldığınız her soluk;
Neşe içinde olsun aile, çoluk çocuk...

Böyle olur yıl asıl;
Kutlu olsun yeni yıl!

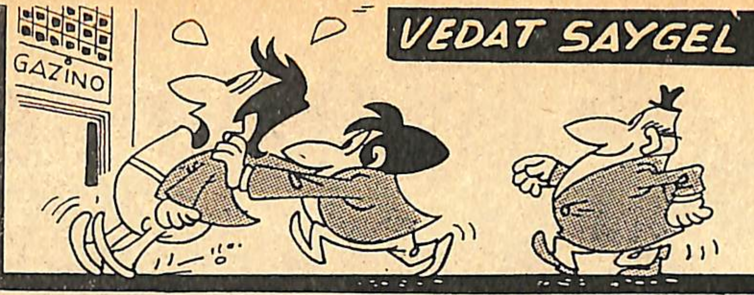
Mukadder ÖZAKMAN

Yazısız

Bulunman Yeter!

HENÜZ ayını tamamlamadığım son iş yerindeki arkadaşlar sabahtan haber göndermişler:

— Akşam için kimseye söz vermesin, diye.

Haberi getiren kahveciye sordum:

— Toplantı mı var?

Ne olduğunu o da bilmiyormuş.

Öğle yemeğinde:

— Tamam, gidiyoruz, dendiğini duydum, akşam paydosunda:

— Haydi, yürü! komutunu aldım.

— Nereye?...

Diğerlerinin sözcülüğünü yapan Ali cevap verdi:

— 1973'ü karşılamaya...

— Yahu çocuklar, ben gelmesem?..

Olmazmış. Değil mi ki burada çalışıyormuşum, toplu yaşamaya alışmalıymışım. Çünkü biz...

— Bir aileyiz, dedi Ali.

— Ama benim bir ailem daha var.

— Olsun. Senin ailen, bizim de ailemiz sayılır.

Oooh, aldık mı başımıza derdi! Eskiden üç nüfusu doyurmaya çalışıyorduk, şimdi yedi kişinin rızkını çıkarmaya uğraşacağız!

— Hem senin ailen var da, bizim ailelerimiz yok mu sanki? Ama bir yılbaşı kadınlarımızı, çocuklarımızı da yanımıza alıyoruz, bir yılbaşı erkek erkeğe toplanıyoruz.

Hani evdekilere daha günler öncesinden:

— Siz yiyecek, içecek hazırlarsınız, ben de tombala, fırdöndü gibi oyun araçları getiririm, güle söyleye tatlı bir gece geçiririz, demesem neyse. Fakat ev halkı ayak seslerini beklerken, nasıl gönlün razı olur da arkadaş peşine düşersin!

— Canım, ucunda ölüm yok ya, dönüşte durumu anlatır, gönüllerini alıverirsin.

— Alamam.

— Alırsın.

— Küserler.

— Ömür boyu dargın duramazlar a, barışırsın.

Bir kolumda biri, bir kolumda diğeri, boşta kalan iki kişinin muhafızlığında çıktık dışarı. Artık canımı ellerinden kurtarmak için son kozlarımı oynuyorum:

— Yahu, bu saatten sonra gideceğimiz yerlerde masa bile bulamayız.

Bastılar kahkahayı:

— Çoktan ayrıldı...

— Birader masa bulsak, böyle bir gecede hesabı ödeyemeyiz!

— Hesap gelsin, ödemek kolay.

Bacaklarım ilerde, gövdem geride, gitmemek için bütün gücümle direnmeme rağmen cebren götürülürken:

— Yahu sizin için kolay ama bakalım benim param var mı, diye bir blöf yapayım dedim.

— Bulunman yeter, cevabını aldım. Senden para isteyen var mı? Bu gecenin masrafı taa aylar öncesinden hazırlandı.

Çevirdikleri taksiye kolumdan ensemden tıkıştırırlarken:

— Her yılbaşımız böyle geçer bizim, dedi sağımdaki. Onbirinci ayın maaşını aldık mı, birer beşyüzlüğünü çekeriz kenara. Dört tane beşyüzlük ne eder?

— İkibin lira...

— Hah. Bu ikibini bir yılbaşı dört aile toplanır çoluk çocuklarımızla birlikte yeriz, ikinci yılbaşı erkek erkeğe eğleniriz.

Şimdi sıra erkeklerde olduğundan çıkıyormuşuk Beyoğlu'na. Karanlık, dar sokakların birinde:

— Dur! dediler, zınk araba durdu.

Ali elini attı cebine, pırıl pırıl bir binlik!

— Hay aksi şeytan...

Bir daha daldırdı, gene bir bütün binlik! Döndü bana:

— Bir elli lira borç versene bana. Birazdan parayı bozdurunca...

— Madem biz de geliyoruz bozdurması mı var birader?

Verdim elliliği Soktular pavyonumsu bir yere. Masa gerçekten hazır, bizi bekliyor. Garsonlar, etrafımızda pervane... İçkiler, mezeler kıyamet. Lıkır lıkır bardaklar doluyor.

— Nasıl içersin, sek mi?...

Konan içkinin adını, tadını bilmiyorum ki, sekini bileyim.

— Siz nasıl içerseniz...

— Sek içeriz.

— Öyle olsun.

Lıkır lıkır, lıkır lıkır:

— Haydi şerefe!

— Sek denen merete bir yumuldum, benim yanışımın yanında Defterdarlık yangını hiç kalır!

Ortada müziğin eşliğinde hafiften kıvrılıp bükülen insanlar, masada ben, dalgalanıp duruyoruz. İkinci bardaklar doldurulurken:

— Aman bana sek vermeyin, dedim. Varsa başka içki koyun.

— Peki, öyle olsun, şerefe...

Lângırt, o bardak da köy sandığına! Artık ortada dans edenleri de göremiyorum. İçimde öyle bir yangın başlamış, dumanında boğulacağım! Güç belâ:

— Aşkolsun, diyebildim. Gene sek doldurmuşsunuz bardağa.

Arkadaşlardan biri:

— Viski içmem demedin ki, diye fısıldadı kulağıma. Sek içip içmemek senin bileceğin şey. İstersen bu kez votkayı dene.

Bir yudumladığımı hatırlıyorum, bir de Ali'nin uyandırıp bir şeyler mırıldandığını... Kulak verdim:

— Sen bir yüz lira daha versene, diyor.

Sağolsunlar, arkadaşlardan biri cebimi buldu, biri parayı, Ali'ye bir yüzlük daha vermiş oldum.

— Sen önce şu ilk aldığım elli lirayı al bakalım...

— Yahu kalsın, böyle bir gecede ellinin yüzün lâfı mı olur? diyeceğim ya, dilime dudağıma hâkim olamıyorum ki diyeyim.

— Yoo, dedi Ali. Bizim için senin aramızda bulunman yeter. Üstelik senin kesenden içmek ha! Paramız olmasa, neyse... Aksilik, para var da, bozukluk yok işte.

— Almam!

— Almazsan konuşmam!

— Vallahi almam!

— Almazsan bir daha seninle aynı masaya oturmam!

Kısa bir el dalaşmasından sonra ilk aldığı elliliği bıraktı cebime:

— Şimdi benim sana...

Elinde kalan parayı saydı, topu topu beş onluk vardı:

— Elli lira borcum var, öyle mi?

İlk aldığını ödediğine, ikinci aldığı da hâlâ elinde durduğuna göre elbet öyleydi.

— Haydi gidiyoruz.

Onlar yürüye, ben yedeklerinde gide gide çıktık dışarı. Hani başım öne düşmüş, içim çoktan geçmiş ama, ne olup bittiğini biliyorum gene.

— Taksi!

Burnumu sıyıran bir rüzgârla gözlerimi açtım ki, taksi gelmiş, bizimkilerin bir kısmı içine girmiş bile!

— Şeye çek, filânın evine!

Bir ev ismi geçti ama kimin evi olduğunu anlayamadım. İçim başladı mı dönmeye! Güç belâ:

— Aman önce bizim eve çeksin, diye mırıldandım.

— Bu, o evlerden değil, dedi biri.

— Hangi evlerden?...

— Şimdi görürsün.

Zınk, durdu araba.

— Hay Allah, para gene bütün! Bir yüzlük daha versene sen...

— Kaldıysa, al.

Neyse ki kendime hâkimim. Arkadaşların biri cebimi buldu, biri parayı aldı, hesabını ödediler şoförün. Oğlanları tartıyorum, hepsi birbirinden namuslu. Paranın üstünü ceplerine atsalar ya... Yok, ille sahibine çevirecekler:

— Sen şu son kalan elli lira borcumuzu da al bakalım...

Baktım, zorla cebime tıkıştırıyor parayı Ali.

— Birader dursun. Birtakım hesaplarla şu güzelim gecenin tadını kaçırmasana.

— Para olmasa neyse... Olduktan sonra ne diye borçlu kalayım? Şimdi taksiye ödediğimiz paradan başka borcum yok sana değil mi?

— O da benden gitsin kardeşim.

— Senden ha?... Senden bir kuruş çıksın intihar ederim be! Aramızda bulunman yeter senin!

O dedikleri kimin eviyse, bir cin de orada çektim, cin çarpmışa döndüm! Gerisini hatırlamıyorum pek. Yalnız bir ara Ali'nin yetmişbeş lira istediğini duydum:

— Alıver cebimden, dedim.

Oysa o çoktan almış. Uzattı bir yirmibeş lira:

— Şu taksiden kalan borcum. Şunu da al, biraz da benim sende alacağım olsun.

Kalan yirmi lirayı da emanet olarak atıverdi cebime.

— Haydi gidiyoruz.

— Nereye? diyene kadar baktım, gitmiş de çoktan içkiye başlamışız bile.

Farkına vardığımda hesabı istiyordu Ali. Artık insanın suratında eşek derisi olsa gene kızarırdı:

— Bu hesabı ben ödeyeceğim! diye dayattım.

— Yahu senin bulunman bile...

— Bakın hesabı ödetmezseniz bir daha sizinle sokağa adımımı atmam!

— Peki, dediler sonunda. Öyle olsun.

— Ha şöyleee. Alın cebimdeki paraları...

Ali elini bir daldırdı, iki onluk geldi avucuna.

— Çıkarın ötekileri de...

— Başka yok, dedi Ali.

Bre aman!... Ayılmasına işte o zaman ayıldım. Gerçekten metelik kalmamıştı cebimde!

— Arkadaş değil miyiz, bırak ben ödeyeyim, bana borçlu kal, diye fısıldadı Ali kulağıma.

Çare yoktu ki... Ödedi, çıktık. 175 liralık bir hesap. Nasıl çıktığımı, utançtan yerin dibine geçercesine kendimi eve nasıl attığımı bilmiyorum!

Sabah işe geldim, fakat nasıl geldiğimi bana sorun. Surat bir karış. Evin nafakasını çarptırdığına mı yanarsın, en yakın arkadaşına 175 lira borç taktığına mı?...

Fakat bizim iş yerinde gerçek bir aile havası var. Oğlan sanki bizden alacaklı değil de borçlu. Çay ısmarlıyor, kahve ısmarlıyor, gidip gelip türlü şakalar yapıyor, arada bir de:

— Yahu senin çarpılma hariç, o gece ne güzel geceydi... Gene öyle bir kaçamak yapsak da, felekten bir gece çalsak, diyor.

Tadını aldım, candan yürekten aynı kadroyla geçecek bir geceyi ben de istiyorum ama, borcunu ödemeden, açığı kapamadan nasıl eğlenirsin! Ah, o beni çarpanı bir tutsam!..

Vedat SAYGEL

Dilenciler kampa gönderiliyor.

— Gazeteler —

— Bu bizim takımın kampı olmasın sakın.. bizim kulüp de halktan para toplar da!..

YELPAZE

REFİK ERDURAN

YENİ YIL DİLEĞİ

EVET dostlar, işte yine bir yeni yılın kapısını araladık, gerisinde ne var diye korka korka burnumuzu uzatmaktayız.

Korka korka diyorum... Bilmem siz gelecekten korkar mısınız? Ben korkmam dersem yalan olur. Nedense kendimi en güçlü, en şanslı, en büyük güvenlik içinde hissettiğim günlerde bile kafamın kuytu köşelerinde baykuş sesi gibi kaygı verici bir fısıltı hışırdar.

Tanıdığım bütün —istisnasız bütün— yurtdaşlarımda da aynı hali görüyorum. Geleceğe değişik derecelerde kaygıyla, ama mutlaka kaygıyla bakıyorlar. En tuzu kuru, ensesi kalın, keyfi gıcır olanların bile şiddetle korktukları bir şey var gelecekte.

— Dünyanın her yerinde öyle mi, diyeceksiniz?

Değil.

Üzülerek, şaşarak, kıskanarak söyleyeyim ki geleceğe hiç kuşkusuz bakan huzur küpü insanlar da var dünyamızda.

Onlar bizim durumumuzu iyice öğrenseler kimbilir nasıl gülerler!

Nitekim öğreniyor ve gülüyorlar bazan.

Bu hafta Hollywood'un piyasaya yeni çıkardığı bir film gördüm. En ünlü ve ciddi rejisörlerden George Cukor yapmış. Adı «Travels With My Aunt» («Teyzemle Yolculuklar»).

Başroldeki Teyze hiç ama hiç bir şeyden korkmayan bir hatun. Kırk parasız kaldığı, karışık işler yapmaya muhtaç olduğu, uluslararası haydutlarla başı derde girdiği halde gözünü kırpmadan her aklına eseni yapıyor, her yere gidiyor, her tehlikeye göğüs geriyor.

Bankacılık eden çok mazbut ve çok alık yeğeni var bir de. (Sonradan herifin yeğen olmayıp oğul olduğu anlaşılıyor ama, anlatacağım o değil.)

Konu gereği ikisinin gitmedikleri yer kalmıyor. Taa Kuzey Afrika'nın ücra kumsallarında bile akla gelmedik belâlarla boğuşuyorlar. Ama hiçbir yerde kadının cesareti kırılmıyor, neşesi kaçmıyor, iyimserliği sarsılmıyor.

Bir tek istisna ile.

O yerin neresi olduğunu tahmin ettiniz, değil mi?

Evet: İyimserlik şampiyonu kadının kolu kanadı bizim memlekette kırılıyor!

Teyze'nin Türkiye'ye kaçak para sokması gerekiyor. Alık yeğen de «Dünya cenneti İstanbul'u göreceğim!» diye sevinerek onun peşine düşüyor.

Birlikte Paris — İstanbul ekspresine biniyorlar. Tren İsviçre'den, İtalya'dan, Yugoslavya'dan ve neresi olduğu belirsiz bir başka Balkan ülkesinden geçiyor. Orada canlı, keyifli, güleryüzlü insanlar cıvıl cıvıl hareketli istasyonlarda kompartımana girip çıkıyor, filmin kahramanlarına çeşitli serüvenler yaşatıyorlar

Derken tren Türk sınırına geliyor.

Alıngan sansür üyelerimizi «Vay, Türk aleyhtarı bir film da. ha!» diye bağırtacak hiçbir şey gösterilmiyor. Fiziksel bir çirkinlik yahut gerilikle karşılaşmıyoruz. Tersine, Türkiye'nin çok ilginç ve değişik bir ülke olduğu imâ ediliyor.

Gelgelelim, insanlar...

Onların görünüşleri... (Üstlerinin başlarının değil, yüz ifadelerinin). Kötü kötü düşünüşleri... Birbirlerine bakışları, davranışları, nefret belirtir gibi konuşmaları...

Bir hiddet, bir kasvet, bir felâket...

Gösterilen gümrükçülerimizin ve polisimizin dirayetine diyecek yok. Kaçak paraları şıp diye buluyor, iki suçlu kahramanı Sirkeci Garından caddeye ayak attırmadan sınırdışı ediveriyorlar.

(Boğaz'da tekne batırıp beş vatandaşı boğmuş kum motorunun Kasımpaşa'da günlerce saklanabilmiş ve ancak bir ihbar sonunda ele geçmiş olduğundan bu filmin senaristinin haberi yoktu her halde!)

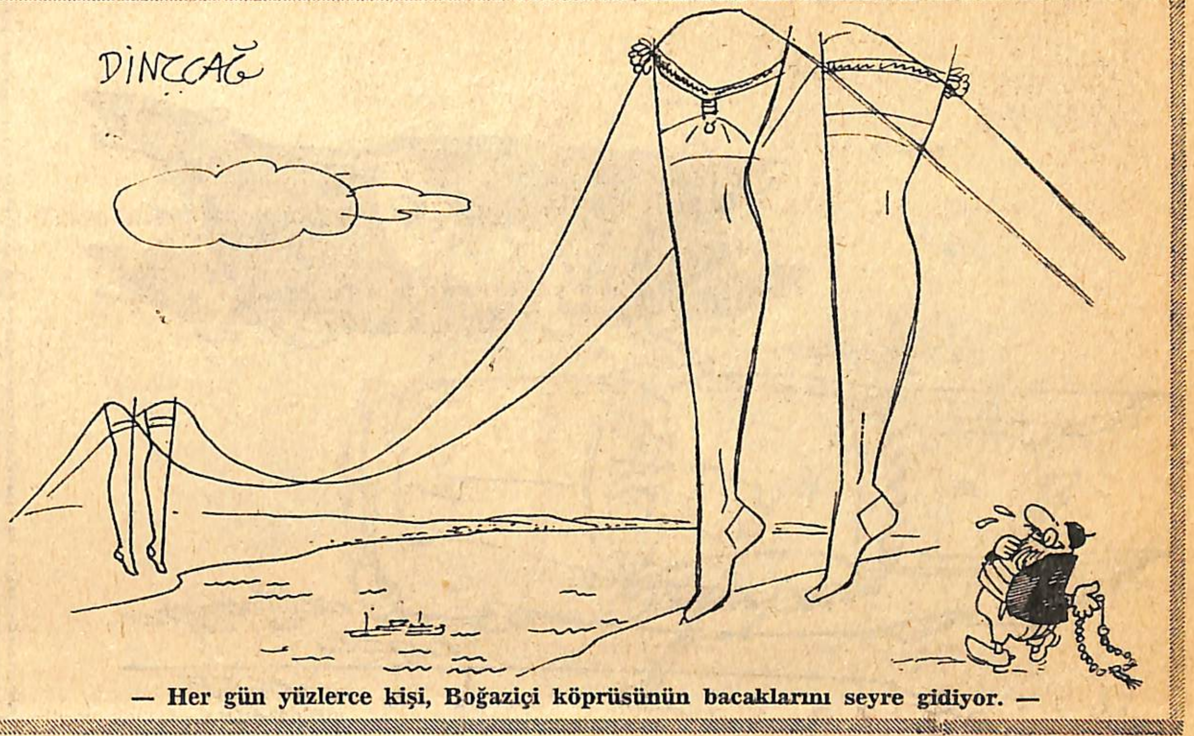
Teyze Hanımın nihayet kolu kanadı kırılıyor ama, başına gelen işten değil. İçine düştüğü toplumun havasından. Çok usta bir aktris olan Maggie Smith çehresindeki üzgün ve bezgin yurtdaşlarımıza bakıp bakıp öyle bir karamsarlık portresi çiziyor ki, insanın içinde lâmba söndürülmüş gibi ruhunun kararıvermesi imkânsız.

Ama benim efkârlanmak için usta aktrise falan ihtiyacım yok. Zaten karanlık benim için. Çünçü, efendim, ben Türk'üm.

Biz birbirimizi biliriz ya, dünya da artık iyice öğreniyor galiba halimizi.

Hepimize 1973 azıcık ruh reformu getirsin, başka bir şey istemem!

Refik ERDURAN

— Her gün yüzlerce kişi, Boğaziçi köprüsünün bacaklarını seyre gidiyor. —

fiyatlar

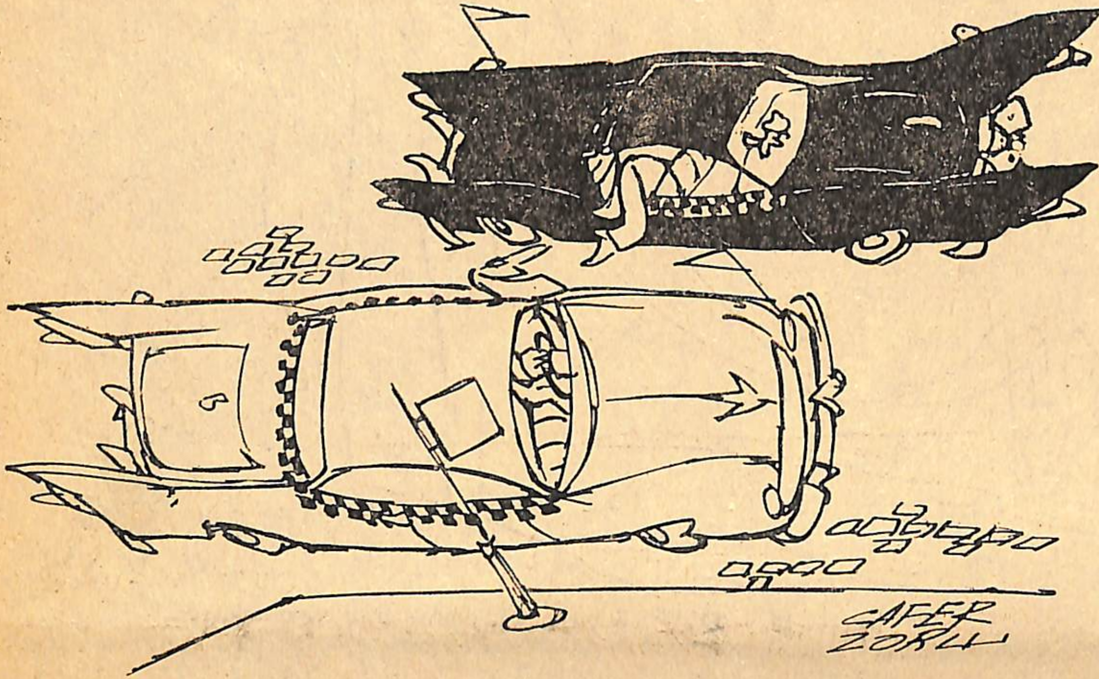
— Fiyatlar 30 yılda 60 misli yükseldi. —

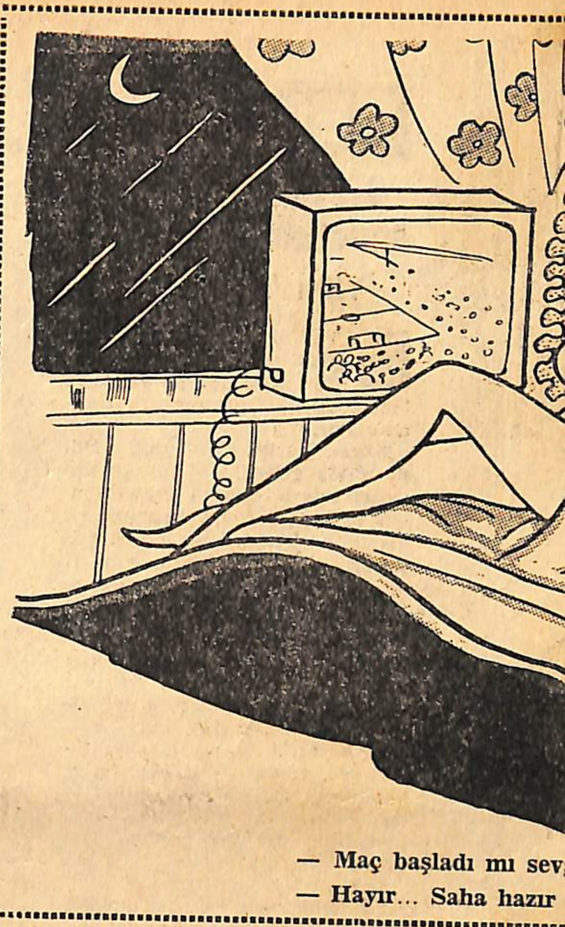
Kravat vergisi alınacak.
— Gazeteler —

Yazısız

Trafik cezaları artırılıyor. — Gazeteler —

— Ziyanı yok Rıza âbi, biz de kazaları artırırız!..

— Maç başladı mı sev

— Hayır... Saha hazır

PAZARTESİ :

1972'de olanlardan çok, 1973'te nelerle karşılaşacağınızı merak ediyorsunuz değil mi? Öyleyse yıldızınıza bakmakla başlayalım işe.

KOÇ BURCU

Sizin için neşeli, hareketli bir sene
Üç beş partiye girip çıkacaksınız gene
Ekimde dinecek bu yorgunluğun acısı
Oy vermeye koşacak yurdun oğlu, bacısı.

Darasını düşersek

İsveç'li bir doktor merak edip kesmiş biçmiş, ölçmüş tartmış, şimdiye dek bilinmeyen bir gerçeği ortaya çıkarmış: «İnsan ruhunun ağırlığı 21 gram.»

Diyelim bunun altı kilosu kemik, otuzu et, iki litresi de kan...

Ve gene diyelim altmış kilo geliyor ortalama bir adam. Demek geri kalanı sadece kederle gam!

SALI :

BOĞA BURCU

Bu ne keder, bu ne gam, gençliğinize yazık
Evet ücretler düşük, fiyatlar ekstra kazık
Yiyip, içip eğlenin, dünyayı gezin şöyle
Enayi parasıyla yaşayanlar çok böyle.

Tanrı korumuş

İsveç hastanelerinin birinde hastayı ameliyat masasına yüzükoyun yatırınca yönünü şaşıran doktor, hasta bacağı keseceğine sağlamını kesmiş.

Yanlışlıktır, olur. Hatâya düştü diye kıyamet kopmadı ya... Bir bıçak da öteki bacağına vurur, yanlışlığı gidermiş olur.

Gene dua edilsin ki, ayaküstü muayene ettiği hastanın ameliyatına, başka tarafından başlanmamış. Tepesi üstüne dikip çekseydi ameliyat odasına adamı, baş olduklarına nasıl inandıracaktı kurtulan ayakları?

ÇARŞAMBA :

İKİZLER BURCU

Bahara doğru biraz çoğalacak hızınız
Temmuzda evlenecek oğlunuzla kızınız
Yaptığınız düğüne herkes olacak hayran
Sizin burçtakilere yılın her günü bayram.

Şimdiden belli

Belediye Başkanı Fahri Atabey İstanbul Metrosuyla ilgili açıklama yapmasaydı, Elektrik Mühendislerinin birkaç gün önce gazetelere geçen, 1974'te karanlıkta kalacağımızı belirten hesaplarını hangi gerçeklere dayanarak yaptıklarını anlayamıyacaktık.

Belediyedeki çalışmaları yakından izliyorlarmış demek.

Metro için gereken 3 milyar 750 milyon, elektriğe yapılacak zamdan çıkarılacaksa eğer...

Kimin eli düğmeye gider?

Millet ay ışığı, mum ışığı, 1974'ü de pekâlâ idare eder!

PERŞEMBE :

YENGEÇ BURCU

Oh, zaman bol, para bol, içmeyip ne yaparsın
Sen kelleyi ayarla, dünya yıkılsın, yansın
Can, cânândan azizdir düşünme onu bunu
Bolluk, sağlık getirsin size 73 yılı.

Kime?

Öğütleri sıralamış gazete:

«Dinlenmesini sağlayın» diyor.

«Kıracak davranışlardan kaçının» diyor.

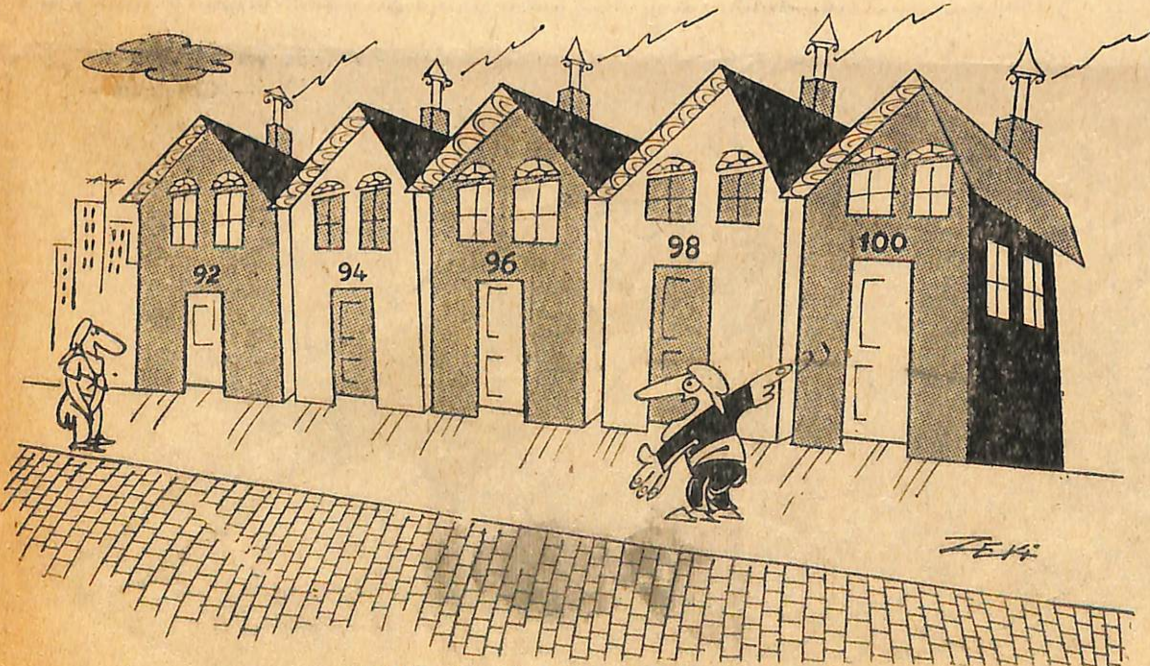
«Bir şey istemeden önce, onun imkânlarını tartın» diyor.

«İnanın, anlayışlı olun ve sakın tenkid etmeyin» diyor.

Demesine diyor ya, sağına soluna bakmadan hükûmetin çıkartmaya çalıştığı yeni yasalara kar.

İstanbul'da genel helâlar ihtiyaca yetmiyor. — Gazeteler —

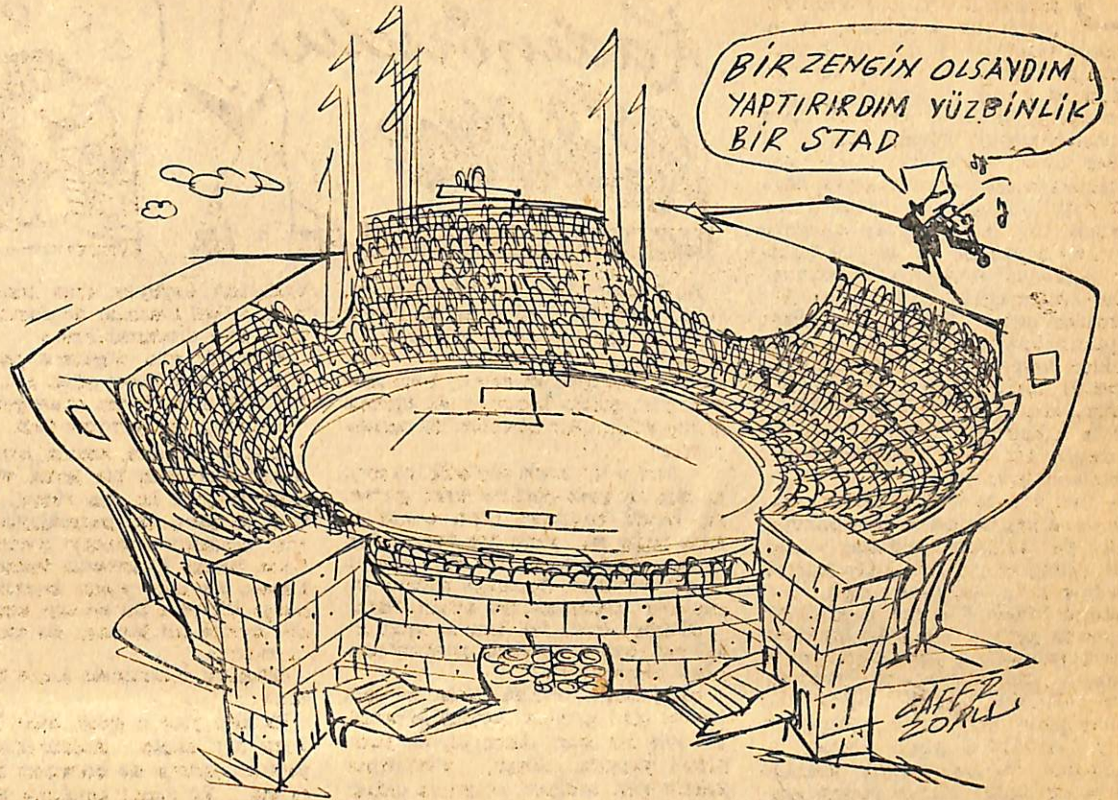
— Gel lan, bir yüz numara buldum nihayet!..

Yazış

...lim?..

...ma, maçın başlayacağı yok!..

«DAMDAKİ KEMANCI!»

şı halkı uyarıyorlar sandık. Bir de ne görelim? Halkla, hükûmetle ilgisi yokmuş.

Adamın biri konuya yıllarca kafa yormuş, aile mutluluğunu devam ettirmek için kadınlara vereceği öğütlerin ana başlıklarını koymuş!

Aile reisliği yapanlarla, ülkeleri yönetmeye kalkanların öfkesi ne kadar da birbirine benziyormuş...

CUMA :

ASLAN BURCU

Sürpriz dolu bir yıla giriyorsunuz gene
Konuğunuz yoldadır hemen koşunuz eve
Tavlada şansınız çok, uğur sayınız sekiz
Bilmem ki böyle zarı var mı yutacak keriz?

Arada kaynıyoruz

Dünya Bankasının 122 ülke arasında yaptığı sıralamaya göre, dünyanın en zenginle, en fakir ülkeleri meydana çıkmış.

Zenginlikte birinci: Amerika. Rusya yirminci, Yunanistan otuzuncu, Bulgaristan, İran diye uzayıp gidiyor liste.

Ve Günyan, Lüksemburg, Libya, Malta diye başlıyor en fakirlerin sıralanmasına.

Kendimize baktık, altmışikinci sırada yer alıyoruz. Ülke sayısının tam ortasına düşüyor yerimiz. Dengeyi sağlamak için açlarla toklar arasında borç harç yaşamak mı ne görevimiz!

CUMARTESİ :

BAŞAK BURCU

Mutlulukla dopdolu geçecektir yılınız
Hemen şöyle son model bir araba alınız
«Para nerde?» demeyin, falcı yerini bilse
Ayağına bir pabuç alırdı hiç değilse.

Reform

Kaçakçılığı önlemek amacıyla, gümrük kapılarına görünmeyen gözler konacakmış.

Reformların çıkmamasından yakınanlar çatlasınlar, patlasınlar! Reform diye buna derler işte. Görmeyen gözleri almak... Yerine görünmeyen gözler koymak!

PAZAR :

TERAZİ BURCU

İlk üç ay oturunuz oturduğunuz yerde
Vallah billâh karışmam başınız girer derde
Ne düşün, ne de katıl konuşulan her lâfa
Al maaşı, her fikre durmadan salla kafa.

Ne bulur dersiniz?

New York polisinin kasasını açan kimliği bilinmeyen soyguncular...

Ne çalmışlar biliyor musunuz?

Para, pul değil.

Altın, gümüş değil.

Silâh, evrak hiç değil.

180 milyon lira değerinde eroin çalmışlar!

Evet, yanlış okumadınız. Kasadan çıka çıka eroin çıkmış, «Derviş dediğin umduğunu değil, bulduğunu yer» misali, alıp gitmişler.

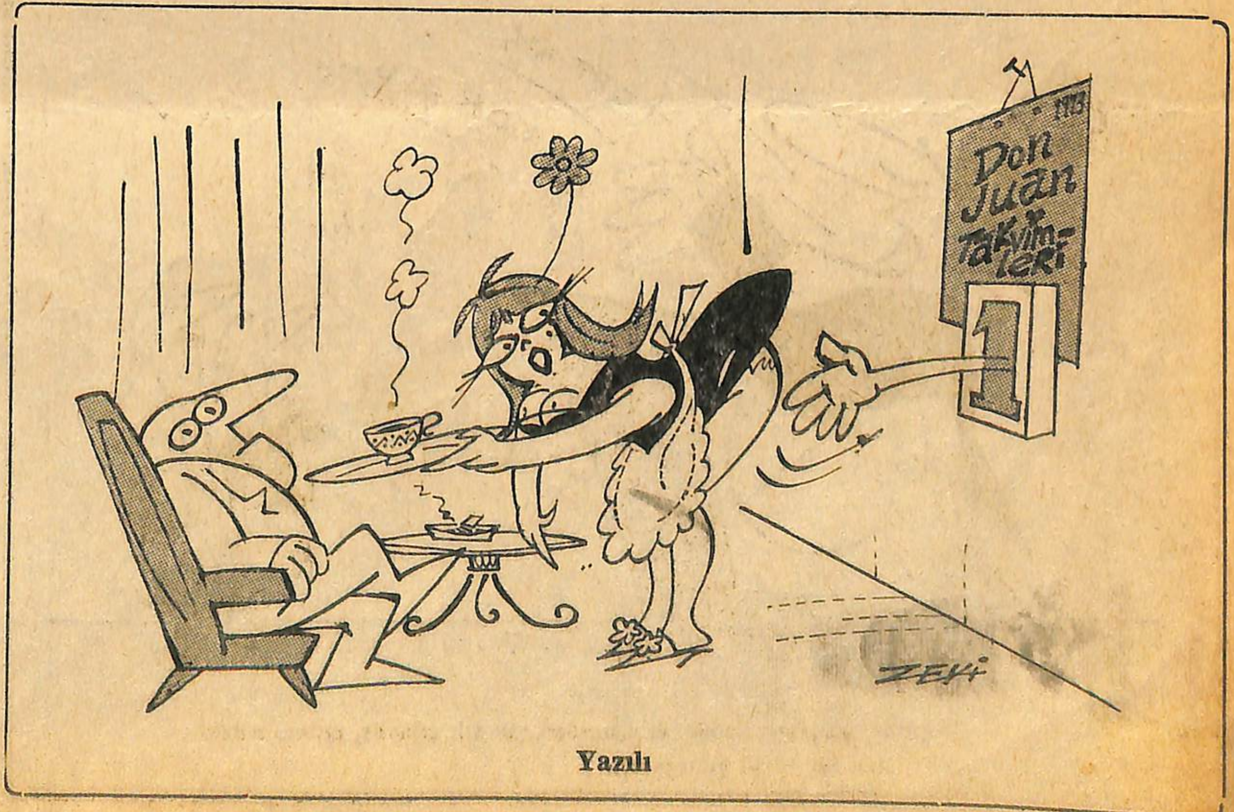
Şimdi polisin misilleme yapmasını bekliyoruz. Uyuşturucu madde kaçakçılarına bir baskın yapsın, bakalım ne bulacak kasalarında?

Sabıkalıların parmak izi dosyaları mı çıkacak; polis kendine ait bazı soruşturma raporlarıyla şifreleri mi bulacak?

NOT : Burçların devamı gelecek YEDİ GÜN'de.

Vedat SAYGEL

Yazılı

OTOBÜSTEN inince ben de şaştım. Beş yıl öncesinin küçücük kır lokantası, çevresindeki tesislerle bayağı bir konaklama yeri olmuştu. Hattâ tesisler, yolun bu geçesinden öteki geçesine dek aşmış, her iki tarafta da birer benzin istasyonu kurulmuştu...

Beş yıl önce, raslantı olarak otobüsümüz orada bozulmuş ve hava çok soğuk olduğu için bu kır lokantasında dört saat kadar beklemiştik. İşte o zaman, bu basit lokantanın sahibiyle tanışmış, konuşmuştum. Adamcağız dünyanın derdini yanmıştı bana. Küçücük küçücük kapların içinde yapmış olduğu yemekleri bile satıp tüketemiyordu. Oysa ki burası, şöyle bir dağ kıvrımının, küçük bir tepeyle birleştiği yerde, arkasından yaz kış suyu eksilmeyen bir çayın kenarındaydı... Adama lâf arasında:

— Sen burada karı çalıştır, demiştim de, adam bana ters ters bakmış, belki de kılığım kıyafetim yüzünden dilinin ucuna dek gelen küfürü yüzüme karşı söyleyememişti...

Merak ettim, acaba o küçücük kaplarda yaptığı yemekleri bir türlü satamayan adam, nasıl olmuştu da burayı, tüm kamyon şoförlerinin, tüm otobüs şoförlerinin uğrak yeri haline getirmişti? Sordum soruşturdum, buldum o adamı. Artık, lokantasına ahçılar tutmuş, kendisi de benzin istasyonunun yanına yaptırmış olduğu bir yazıhanede oturuyordu. İçeriye girdiğimde, ağzında yabancı sigaralardan vardı. Selâmladım.

— Buyrun, dedi.

— Hiç... Beş yıl önce bizim otobüsümüz bozulmuştu burada, sonra lokantanızda yemek yemiştik, ben bu arada size, burada karı çalıştırın diye bir öğüt vermiştim, siz de bana çok kızmıştınız, dedim.

Adam, deli gibi fırladı oturduğu koltuktan, sanki kardeşmişiz ve yıllardır görüşmemişiz gibi boynuma sarılarak:

— Demek sen oydun ha, demek sen oydun ha! diyerek yanaklarımdın şapur şupur öptü...

Oturttu beni oracığa.

— Aman, dedim otobüsüm?

— Özel arabayla yollarım...

— Aman karnım aç!

— En güzel sofraları kurdururum!

Ne bileyim ben, meğer adam yıllardır bana dua edermiş de benim haberim yokmuş Aman efendim, bir masa donattı ki adam, kuş sütü eksik, duruyor duruyor, boynuma sarılıyor, çatala batırdığı eti ağzıma sokuyordu... Bir taraftan da anlatıyordu:

— Sen o lâfı bana söyledikten sonra tam üç gece gözüme uyku girme. di, kendi kendime, ulan acaba adam haklı mı, şöyle bir karı bulup gelsem, acaba nasıl olur diye düşünmeye başladım. Sonunda tuttum bu meseleyi bizim karıya açtım, bana:

«Galiba orada tek başına canın sıkılıyor, ben gelip sana yardım edeyim» demesin mi?

«Ulan karı, dedim, senin de için benim gibi geçmiş, benim lokantaya öyle bir karı lâzım ki, en fazla yirmi yaşında olacak, yürüyünce keklik gibi sekecek, oturunca dibek gibi gerilecek...»

Baktı baktı da bana:

«Herif kırkından sonra azdı galiba?» dedi.

Ağladı sızladı, ne dediyse para etmedi... Bir hafta sonra atladığım gibi otobüse İzmir'in yolunu tuttum. Bulursam böyle bir kadın ancak yavpoonlardan bulabilirdim, şöyle bu hayata daha yeni atılmış, iyice kaşarlanmamış... Netekim pavyonun birinde öyle bir sarışın buldum ki, ay parçası sanki, yaşı da yirmibir... Düşmüş o yola amma, daha kabak çiçeği değil, domates çiçeği... Oturttum masama, anlattım ona:

«Kızım, dedim böyle böyle. Namusunla çalışırsan belki oradan kısmetin de açılır, evlenir gidersin, bu hayattan da kurtulursun.» Sordu:

«Özel arabalılar falan geliyorlar mı?»

«Yoo, dedim, şimdilik sadece at arabaları duruyor, ama senin gayretinle özel arabalar da durur, belki treni bile durdurabiliriz.»

Kıza bir gün düşünme payı verdim. Baktım ikinci günü kız, küçük bir valizle, kaldığım otele geldi:

«Tamam, gidiyorum» dedi.

Bindik otobüse, amma benim yanımda kocaman bir levha var, levhada mayolu bir kız resmi, bir gözünü kırpmış, bir parmağıyla da benim külüstür lokantayı gösteriyor... Gece, benim lokantanın önünde iner inmez, ilk işim yolun kıyısına yüksekçe bir yere bu levhayı asmak oldu. Ayrıca bir levhaya da şunu yazdırmıştım:

«Meşhur kadınbudu köfte buradadır.»

Hemen yine o gece, bilir bilmez, koca bir kazan kadınbudu köfte yaptım, yanına da kocaman bir kap salata... Ve kendi kendime söz verdim:

«Bir zaman bunlardan başkasını yapmayacağım» diye...

Kıza da:

«Aç bakalım şu çantanı, giyeceğin neler var?» dedim.

Kız çıkardı birtakım şeyler:

«Şu mini etek!»

«Olmaz!»

«Bu mini şort!»

«Olmaz!»

«Bu bikini mayo!»

«Giy bakalım kızım şunu. Üşürsen üzerine bir manto alırsın.»

Kız giydi puvanlı bikinisini... Hani ben bile şoför olsam, bilsem ki bu kız yolumun üzerinde değil, hani yol fazlalığı yüz kilometre de olsa, arabanın burnunu çevirir, benim lokantanın bulunduğu yoldan giderdim.

«Aman kızım gözünü seveyim milleti alıştırıncaya dek, şöyle yollarda gezin, seni şoförler görsünler»

İlk müşterimiz, uykulu bir şoför muavini ile, günlerdir direksiyon sallayan bir şoför oldu. Muavin bile, yolun kıyısındaki resmi görünce, gözlerini ovuşturu ovuştura açmış, lokantanın kapısından içeriye girmişti. Adamlar, yediler kadınbudu köfteyi:

«Aman yahu bu ne lezzetli köfteymiş böyle» dediler.

«Aman yahu, biz şimdiye dek niye buraya uğramamışız?» dediler.

Gerçi boyuna kızın zarif vücudunu, keklik gibi sekerken hop hop oynayan iri göğüslerini seyrediyorlar ama, bir taraftan da benim ustalığımı methetmeden geri durmuyorlardı... Üçer kap kadınbudu köfte yedikten sonra, ardından üçer bardak da çay içtiler... Daha onlar ikinci kaplarını yiyorlardı ki, başka bir kamyon durdu bizim lokantanın önünde. Daha onlara servis yapmadan, bu kez başka bir kamyon durdu... Onu bir minibüs izledi. Daha biz minibüsten inenlerin karınlarını doyurmamıştık ki, koskoca bir otobüs durdu... Sorma, o otobüs yolcularını bir karşılayışım var, hani hacı otobüsü karşılar gibi...

Daha öğle olmadan, bizim koca kazan kadınbudu köfte bitmişti. Kendi kendime:

«Ulan bunun daha öğleden sonrası, akşamı var» diyerek atladım bir arabaya, kasabadan kıyma aldım geldim. Bu arada sağolsun bizim Jale, gelen müşterileri çayla kahveyle idare etmiş...

O gece yatağa girdiğimde ayaklarım sızlıyordu. Hele kızcağız, yattığı yerleri bilemedi... O sabah kıyma almaya gittiğimde, bir usta, iki de garson bulup geldim ilçeden... Bir gün önceki kıymanın iki mislini aldım, ama bu kıyma bile, öğleye dek bana mısın demedi. Yarı yarıya ekmek koyuyordum kıymanın içine. Ama milletin ete baktığı yoktu ki, tüm gözler orta yerde salına salına gezen Jale'deydi... Kâfir kız, sanki kırk yıldır bu işlerde çalışırmış gibi, masalara giderek, öyle bir hal hatır sorması vardı ki, sanki tam anlamıyla kibar bir ev sahibiydi... Durduğu yerde kendi kendine bir icat da uyduruverdi. Uzun yoldan gelmiş şoförlerin arkasına geçiveriyor, adamın boynunu iki kez sıkıyor, ondan sonra şoförler oluyordu tastamam bir sefertası:

«Hay eline sağlık, sanki elinde sihir varmış gibi boynumun tutulması geçiverdi» diyorlardı.

Bu arada sıraya giren şoför muavinleri de kırmıyor, onların da boyunlarına bir el atınca, muavincikler:

«Allah, artık cehenneme bile giderim» diye bağırıyorlardı.

İlk birinci ayın sonunda hemen ustalar buldum, ve gördüğün şu kocaman lokantanın inşaatına başladım. Allah bin bin bereket versin, yarı ekmek, yarı et, yanında biraz salata, al sana bir porsiyon kadınbudu köfte... Paran olsun kardeşim, bu koskoca lokantayı onbeş gün içinde bitirdim... Tam ondört tane de garson tuttum, ahçı sayısını üçe çıkardım... Şu arka tarafta gördüğün tuvaleti de bu arada çıkarıp, yıllığı onbeş bin liradan kiraya verdim...

Üçüncü ayda biri geldi:

«Arkadaş, dedi, buraya bir benzin istasyonu oturtayım.»

«Yağma yok, dedim, kârı yarı yarıya benim, tesis de yarı yarıya benim, varsan olur.»

Adam kabul etti... Onun ardından birileri daha çıkıp geldiler. Biri geldi:

«Bey âbi buraya bir manav açayım.» Biri geldi:

«Bir bakkal açayım.» Biri geldi:

«Hâtıra eşyası satayım.»

«Tamam, dedim hepsine de, kârı yarı yarıya olduktan sonra açabilirsiniz.»

Ama velâkin bir taraftan da İzmir pavyonlarından karı tedarik et-

— Toprak Reformu, bunların ağzından sık sık çıkıyor, emme velâkin Meclisten bir türlü çıkmıyor!..

Az gelişmişliğimizden tipik bir örnek!

meye başladım. Jale'nin yanına Hicran'ı getirdim, onun yanına Goncagül'ü, onun yanına Gamze'yi... Sağ olsunlar dört karı, canla başla çalışıyorlardı... Zaten onların aldıyla verdiyle ilişkin hiçbir görevleri yoktu ki, onların görevleri sadece ortada salına salına gezmek, yazın bikini gösterisi, kışın pantalon bulûz gösterisi yapmaktı. Bu arada kızlara herhangi bir sarkıntılık olmasın diye iki de fedai tuttum...

Aradan bir yıl geçmişti ki, PTT. bir telefon koydu buraya. Hemen onun ardından karşıdaki benzinlik yapıldı. Ama müşteriler bir kez benim burayı bellemişlerdi. Karşı taraf kadınbudu köfteyi tamamen etten yaptığı halde benim köfteler lezzetli oluyor, oraya pek az uğrayan vardı. Çünkü şoförler birbirlerine:

«Esas güzel karılar bu tarafta» diye telkin ediyorlardı.

Hani ya. o tarafın karıları da çiçek gibiydiler. Hele içlerinde bir tane Müjgân vardı ki benim kızların hepsine bedeldi... Sonunda o tarafın patronu benimle anlaşmaya razı oldu. Böylece karşı tarafa da ortak oldum, oraya da bir tabelâ astım:

«Artık burası da Fehmi ustanındır» diye...

Eh, bunca adam çalışıyordu burada. Karıları vardı, çocukları vardı. Onun için yavaş yavaş evler yapılmaya başladı çevrede. Birken iki, ikiyken beş oldu... Bir de baktım bir gün okkalı adamın biri yana yakıla postane arıyor:

«Aman efendim, buradan telefon edin» dedim.

«Olmaz, dedi, hiç böyle bir yerde postane olmaz mı?»

«Beyim lûtfedin de onu da siz yaptırın» dedim.

«Ankara'ya gider gitmez, derhal» dedi.

Gerçekten, üç ay sonra baktım şu gördüğün postanenin temelleri atılmış... Altı ay sonra da bir karakol binası kuruldu, şu karşıda gördüğün... Ondan sonra yanımızda çalışan işçilerden şikâyet gelmeye başladı:

«Efendim tren burnumuzun dibinden geçer de niye burada durmaz, çocuklarımız ilçeye okula gidecekler.»

Sağolsun, kadınbudu köfte yiyen bir büyük, dişlerini karıştırırken bu iş için söz verdi. Bizim kızlardan kavun göğüslü Hicran da adamın sigarasını çakmağıyla tutuşturunca, büyük:

«Hemen» dedi...

Onbeş gün sonra tren yolunun kenarına küçücük bir odacık yapıldı, üzerine de Fehmi durağı yazıldı... Ama işçilerim yine de durumdan şikâyetçiler, şimdi başka bir büyük geldiğinde ona, okul yapılması için söyleyecekler...

O sırada içeriye bikinili bir kadın girdi. İçkilerimizi koydu, sigaralarımızı yaktı... Olasıya güzel bir vücudu vardı. Fehmi beye:

— Jale bu mu? diye sordum...

Güldü:

— Jale artık çalışmıyor, dedi.

— Vah vah, dedim.

— Evde canım, dedi... Metresim oldu...

Muzaffer İZGÜ

TUMTURAKLI ve SUMTURAKLI MEKTUPLAR

SEVGİLİM 226

On yıl sıra bekledikten sonra bir telefonum oldu. Ahizeyi kaldırıp beklerim, ses yok. «Düt» gelir, numarayı çeviririm kimse çıkmaz. Ve ârızayı çevirerek durumu bildirmek istedim.

Bu iyi mi oldu, kötü mü oldu diye çok düşündüm. Çünkü, karşıma çıkan sizin sesiniz... Yıllardır düşlerimi hayâllerimi dolduran ve bir türlü teşhisini yapamadığım o ses... Bana sesleniyordunuz. Hatırlarsınız tabiî. Üç kez mi ne, «ben... ben... ben...» diye kekelemiştim de siz; «Beyefendi, burası cildiye doktoru değil» diye telefonu yüzüme kapatmıştınız.

Daha sonraki arayışlarım... Bir saat sonra, tesadüfen yine sizin sesinizi buldum. Baştan ne kadar üzdünüz insanı... Yalvara yakara, nice rîcalarımdan sonra lûtfedip bana adınızın 226 olduğunu söylediniz. Nasıl da aklınıza gelebildi ki, sizi şikâyet etmek için adınızı öğrenmek istiyorum? Şimdi, size «sevgilim 226» dememi tuhaf karşılamıyacağınızı umarım.

Bu kadar etkili ve her şeyimi titreten bir sesin sahibini merak etmekte haksız mıyım? Hayır, gülüşünüzü karşımda görür gibiyim. Bana, haklı olduğumu ve sizi bulmamın büyük talihine şükretmemi söylüyorsunuz. Şükürler olsun...

Sevgilim 226. Sizi, sık sık aynı numaradan arıyorum. Ama, nedense hep başkaları çıkıyor. Nöbette değil, ya da evinde ara, falan diye atlatmak istiyorlar. Hattâ, kadın olduklarını unutup küfür bile edenler var. N'olur, arkadaşlarınıza söyleyin de akşamları saat yedi ile sekiz arası karşıma sizi çıkartsınlar.

Tabiî, sesinizi duymayınca müthiş sinirleniyorum. Aç ve uykusuz, yavan su ile işkence çekmek kolay mı? Şu insanlar ne densiz oluyor değil mi? Bir sesin kurbanını diri diri, hem de kendisini görmeden mahkûm edebilecek tıynette, karaktersiz yaratıklar. Bu kaba açıklamamı hoş görün, size muhitinizi kısaca izah etmek zorunda kaldım. Fakat, söylersiniz, kimseden şikâyetçi değilim sevgilim.

İlk konuşmamızdan bu yana bir ay geçti. Siz de bir karara vardınız sanırım. Bir gün buluşup, görüşsek ne kadar iyi olur. Emin olun, kılınıza bile dokunmadan, doya doya dinlerdim sizi. Başbaşa, hayatımın sesi o güzel dudaklarınızdan döküldükçe... Tahayyül ediyorum da, ayılmamak üzere bayılmak istiyorum.

Sevgilim 226. Telefon numaramı ve adresimi mektubumun sonuna iliştiriyorum. Arayın beni, benim sesimi de siz alıcı kulakla dinleyin ve sonra da alıcı gözle görün.

Görün deyince aklıma geldi. Kimim ben değil mi? Kendim hakkında kısaca bilgi vereyim. Yirmiyedi yaşında, esmerle kumral arası, uzun boylu, bir kaşı kara, bir kaşı sarı, (bu yüzden dostlar cins bir adamsın derler) hayatı, yaşamayı seven, yakışıklı olduğuna emin, aklı sathî olmayıp adamakıllı derin, her şeyi o aradığı seste bulacağından emin bir adamım. Bugüne dek ciddî bir kız arkadaşım olmadı. Nedenine gelince; hep ses uyumsuzluğu... Bir kadınla iki kelime konuşur konuşmaz notumu verebiliyorum. Tipim değildir. Hep böyle oldu, hen böyle çıktı şansım. Size gelinceye kadar tabiî. Yıllar bu aramayla geçti ve sevgili 226, sesinizi duyar duymaz, işte aradığım kadın, dedim.

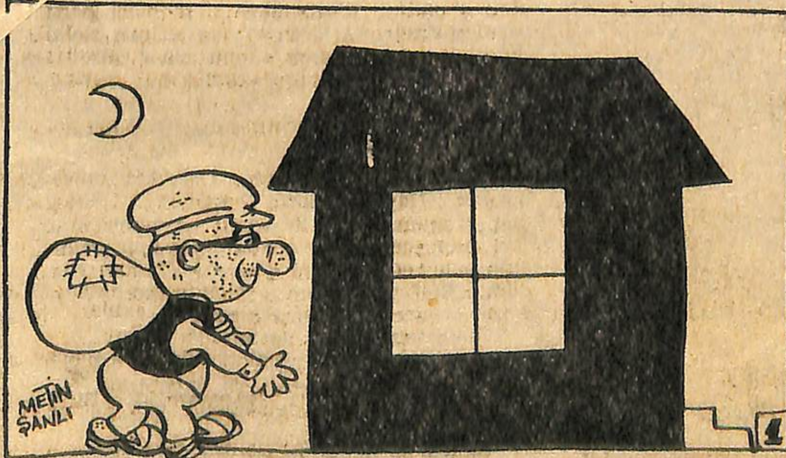
Evli, nişanlı falan olmanız önemli değil bence. Yeter ki siz, «evet» deyin, ben her şeyi hallederim. Bu sözümü yanlış değerlendirmeyin. Zor veya zorbalık yapacak değilim. Kendimi size beğendirip, sevdirinceye kadar sadık bir köle gibi peşinizde gölgeniz olacağım.

Böyle bir sadakate, işaretiniz ile ölüme bile koşacak fedakârlığa ilgisiz kalamazsınız. Aradığım ve bulduğum sesin sahibi olarak...

Haberinizi, yolunuzu ve sesinizi hasretle beklerken; kalbimin çatlayacak kadar açılmış penceresinden selâmlar, sevgiler ve saygılı yeminler sunarım sevgilim.

CANİP KAYRIMLI

Nurettin TÜRKER

Yazısız

Hatıralar... Ne Güzeldir

Suavi SÜALP

İnsanlar; hatırlamaya ve hatırladığı zamanlar da, gözyaşı dökmeye, içini çekmeye meraklı varlıklardır... Çünkü geçip giden hayatımızın içinde, hepsi başka biçimde, türlü türlü hâtıralarla yoğrulup gideriz... Kâh acıklı, kâh cacıklı, kâh pastırmalı, kâh sucuklu hâtıralar zamanı gelince burnumuzu yanık biber gibi yakar... Kurutulmuş bir yaprak, yahut killi bir toprak, küçücük bir makara, bir kolu kopmuş bir bebek, Emirgân'da içilen bir çay, say babam say... Fakat her insan mümkün olduğu kadar hâtıralarına meraklı değildir... Bazıları hatırlamayı pek ciddiye almazlar... Hattâ ellerinden geldiği kadar hiçbir şey hatırlamamaya bakarlar... Neyse, biz hâtıraların güzelliğine inanıyoruz ve aşağıda birkaç güzel hâtırayı sizlere nümune olarak takdim ediyoruz... Defterleri Bitpazarı'nda bulduk... Üstlerini kum, çakıl ve toz bürümüştü... Yosun tutmuştu. Fakat defterlerin duruşundan ve saatin vuruşundan bundan çok iş çıkacağını anladık ve şey yaptık...

BİRİNCİ DEFTER :

Lüks karton kaplı... Siyah ve kareli... Yazı hassas bir kimsenin... Defterde şarap ve boza lekeleri var... Arka sayfalarına günlük alışveriş hesapları yapılmış... İlk sayfayı açıyoruz ve okuyoruz:

«Bilmem ki zevkü sefa bu hayatın neresinde?... Bahtiyar olmamak sanki benim kaderimde yazılmış gibi bugün de kız kardeşim Muazzez'i yolcu ettim... Koskoca köşkte yapayalnız kaldım... Sadece Mestan ve ben... Mestan bir kedi... Bana ne teselli verebilir?... Hüzünlü bakışlarla yaprakların dökülmesini seyrettim... Kim süpürecek şimdi bahçeyi?... Uşak Ahmet de eşekten düşüp öldü... Bu köşkte bir uğursuzluk var ya... Merdivenleri ümitsiz adımlarla çıktım... Her taraf kir ve toz içinde... Kedi, ayaklarımın dibinde miyavlıyor... Kendi kendime:

— Biraz sakin ve itidalli ol Vahdet, dedim...

Acaba babamın hayâleti bu gece de gelecek mi?... Artık korkmuyorum eski Serasker kılığıyla karşıma geçip bana dilini çıkardığı halde bozulmuyorum...

Gece...

Mutfakta kendime iki yumurta pişirdim... Kediye de biraz ekmek kırıntısı verdim... Sonra yattım... Âdeti olduğu üzere babamın saat tam onikide gelmesi lâzım... Ona bu akşam kız kardeşimin gittiğini, benim de yarın gideceğimi, bir daha gelmesine lüzum olmadığını söyleyeceğim... Zamanında gelse de uyumasam... Yarın valizimi alıp çok uzaklara gideceğim... Biraz param var... Bu köhne köşkte hatırlayacak bir şeyim olmasını istemem... Ne güzeldi eskiden bu köşk... Babam, şefkatli yüzüyle annem... Ağabeyim Namık, küçük kardeşim Müzeyyen ve Muazzez... Para bol... Babam etrafın haracını yiyor... Sonra muharebe... Sefalet... Annemin bozuk yumurtadan ölmesi... Ağabeyimin dolandırıcılıktan enselenmesi... Evdeki deve güreşleri... Yangın ve su baskını... Hepsinden hoş komşu köşkün küçük kızı Suzan'la tavan arasında birbirimizin olmamız... Çıkan münakaşalar ve Suzan'ın ağabeysinin intikam için Müzeyyen'i dağa kaçırması... Benim takibim ve dağda ayıların hücumu... Hepsi bir film gibi geçiyor gözümden... Sonra babamın kâhya İsmail tarafından temizlenmesi... Birden:

— Oğlum Fazıl, işte gene ben geldim... Ne var ne yok?... diyen babamın sesiyle irkildim.

Onun hayâleti... Bu sefer resmî giyinmemiş... Üstünde kareli bir ceket ve bir de lâcivert pantalon var... Başka bir ruhtan ödünç almış besbelli...

— Baba, dedim. Artık yarın akşam gelmene lüzum kalmadı...

— Neden oğlum?... Muazzez nerde?...

— Gitti... Hastabakıcı oldu... Ben de yarın gidiyorum... Artık evin içinde istediğin gibi dolaş...

— Yapma Fazıl... Arada bir gelip seninle dertleşiyorduk... Babana böyle mi yapacaktın?... Bu evde hepimizin hâtırası var...

— Söylemesi kolay baba... Kim bakar bana?... Az yaşta değilim, tam ellibeşime bastım.

— Gitmeseydin sana senelerdir biriktirdiğim altınların yerini söylerdim... Sen de fıstık gibi genç bir karı alır burada sefa içinde yaşardın... Gene sen bilirsin...

Babamın hayâletinin bu sözleriyle irkildim:

— Altın mı? Sahi mi?... Nerde söylesene? Sen nasıl olsa ölüsün... Dirinden bir hayır görmedik bâri ölüyken bir yardım et...

— Hayır gidiyorsun, etmem... Sen gitmeyeceğine yemin edersen altınların yerini söylerim...

— Gitmeyeceğim baba... Söz... Annemin ruhuna yemin ederim...

— Öyleyse dinle... Altınlar...»

Hâtıra defterinin bundan sonrası yengen... Yâni kopuk... Öbür sayfalarda birtakım münasebetsiz resimler var... Bundan tam elli sene evvelki bir tarih... Demek ki Fazıl'ın hâtıralarının geri kalanını okuyamıyacağız... Yazık...

İKİNCİ DEFTER :

Pis bir mektup defteri... Yazılar kargacık burgacık... Sayfalarda hardal lekeleri var... Bazı yerlerde kalın parmak izleri de sayfaları kirletmiş... Okumak çok zor oldu... Sökebildiğim kadarıyla neşrediyorum:

«Şimdi içerde üçü de uyuyorlar... Güneş tam alnımın üstüne vuruyor... Bu üç kadının bir adada benimle olması ne büyük facia... Bir aydır bu adada bu üç kadınla erkeklik mücadelesi yapıyorum... O kadar kuvvetsizim ki... Adada hurmadan başka bir şey yok... Hurma yemekten her tarafımda kaşıntılar hasıl oldu... Neydi eskiden?... Kendi kendime:

— Ah ulan Necmi, derdim... Bir kadın olsa da şöyle doyasıya sevsen...

Bekâr hayatımdaki bu ihtiraslarıma Allah böyle mi karşılık verecekti?... Birbirinden azgın üç kadın... Hele Lolita... Yaşı daha onyedi olmasına rağmen hep üstüme üstüme geliyor... İkincisi Tahiye adında bir Arap kızı... O da bir felâket... Önümde hep göbek atıyor... Neyse üçüncüsü bir İsveç'li... İngrid... Fakat bu tropikal mıntakada o da onlardan aşağı kalmıyor... Üç dört aya kadar üçünden de birer çocuk bekliyorum... Babaya bak... Ulan ne iş be... Bu civardan da gemi filân geçmiyor... Bir kaç kere yüze yüze gideyim dedim, ama nereye?... Sonra adanın civarında en haininden köpek balıkları dolaşıyor... Hiçbir erkeğin kaderi benim gibi olmasın... Hep hayâl ederiz ya... Bir adaya düşsem de üç tane fıstık gibi kadın olsa... İşte bizim başımıza bu gerçek geldi...

Nasıl da horluyorlar... Bunlar kadınlıktan çıktılar... Adanın havasından mıdır nedir hepsi vahşi birer mahlûk oldu. Korkuyorum... Beni boğabilirler... Peki yarın öbür gün çocuklar olunca ne olacak?... Kendimi öldürmeye niyetlendim... Ama hayat tatlı... Ah iki arkadaş daha olsa... Adanın yerini tarif eden bir plân çizdim ve bir şişenin içine koyup denize attım... Ondan ümidim vardı... Fakat iki gün sonra şişe gene adanın kıyısına vurdu... Üçünü de öldürsem mi?... En iyisi Tahiye ile İsveç'liyi temizlemek... Fakat olamaz... Çünkü üçü de benim karım... Sonra Allah için bana çok iyi bakıyorlar... Bir de işin iyi tarafından düşünsem... Meselâ... Çocuklar doğdu. Büyüdüler... Bu adayı ihya ettiler... Şehirler, parklar, büyük bir medeniyet... Neden olmasın... Bu ada bunu yapmak için küçük ama olabilir... Düşündükçe fikir bana daha cazip görünüyor... Evet bu ada bizim... Belki de Allah beni bu adaya bunun için düşürdü... Anî bir sevinç ve kararla kalktım... Haykırdım:

— Sevgililerim... Karılarım... Kocanız konuşuyor, kalkın!...

O ne birden duraladım... Ortalıkta kimseler yok... Hayır olamaz... Nerdeler?... Kulübeden fırladım... Üçü de sanki sır olmuşlar... Toz olup uçmuşlar... Adada yapayalnız kaldığımı anlayınca atladım denize... Yüzdüm yüzdüm... Hâlâ yüzüyorum... Elbet benim de kuvvetim kesilecek... İşte o zaman...»

Bu hâtıra defteri de burada bitiyor... Öteki sayfalar acayip çizgiler, falan fıstık...

Üçüncü defteri açtım, şu yazıyordu:

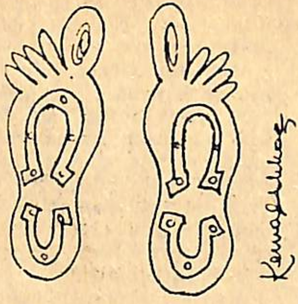
«Hiçbir şey hatırlamadığım için hiçbir şey yazmıyorum...»

Galiba bu defter hepsinden daha hoşuma gitmişti...

— Noel Baba'ya kızmaya hakkın yok şekerim, bize gelince hediyesi kalmamış da!..

Sizin için

— Ayakkabılar sağlam çıkmıyor. —
(Kemal AKKOÇ)

MESTAN HAFIZ

Bazı otolardaki fren tertibatlarında, «Westinghouse» denilen bir parça vardır Bu kelime kullanıla kullanıla kalıbından çıkmış ve beldemizde «Mestanhafız» adını almıştır.

Bir gün kahvede oturuyorduk. Şoför arkadaşlardan biri konuşma sırasında:

— Benim arabaya da bir Mestanhafız alacağım, dedi. Şimdikinde iş yok.

Yakınımızda oturan yaşlıca bir köylü:

— Beri bak oğul, diye lâfa karıştı. Bizim muhtarın oğlu Mestan, hafız değildir emme, eyi şöferdir ha... Zaten iş arıyordu. İsdersen gondereyim de çalışdırt gamyonunda.

Vedat UYANIK
Atatürk Cad. No: 109 — ANTALYA

Yazısız
(Faruk ETKER)
Mimar Sinan Mah. İnönü Sok. No: 18/3 — EDİRNE

CAMİ DURAĞI

Ankara Yenimahalle — Karşıyaka dolmuş durağının bir özelliği vardır. Yolcusu olmadıktan sonra Cami durağına dolmuş çıkmaz, bunun için her gelen yolcu: «Cami'ye çıkar mı?» diye sorar.

Günlerden bir gün, dolmuşta bekliyorduk. İki kişi daha geldi:

— Şoför bey, dediler, Cami'ye çıkıyor musun?...

Şoför de:

— Çıkıyoruz, dedi.

Bir kişilik yer kaldığı için hâlâ bekliyorduk. Tam bu sırada ihtiyar bir teyze geldi:

— Şoför bey oğlum, Cami'ye çıkıyor mu?... diye sordu.

Bunun üzerine şoför:

— Gir teyze gir, camiye değil, minareye bile çıkıyoruz!... diye cevap verdi.

Yılmaz ÇİMEN
Anafartalar Cad. Belediye kar. Güvercin Sok. No: 11 Ulus/ANKARA

KAHVALTIDA...

Doğu Anadolu'nun uzak, dağlık bir köyünde, öğretmen öğrencilerle Coğrafya dersi işliyordu. Konu, Karadeniz Bölgesi idi. Öğretmen bu bölge hakkında, geniş bilgi verdikten sonra, tahtaya çizdiği haritadan Karadeniz Bölgesinin şehirlerini tek tek gösterip, yetiştirdikleri ürünleri anlatıyordu:

— İşte.. Samsun'da tütün, Giresun'da fındık... diye sayarken sıra Rize'ye gelince, öğretmen arka sırada oturan bir öğrenciye:

— Rize'de hangi mahsul yetişir? diye sorar.

— İ...

Öğrencinin duraklamasını gören öğretmen, ona: «Her sabah kahvaltıda içtiğimiz şey...» diyerek yardım etmek isteyince, öğrenci hemen cevabı yapıştırır:

— Tamam öğretmenim... Tarhana çorbası!...

Ruhi Nihat TOSUN
Atatürk Lisesi Edebiyat öğretmeni MALATYA

ADI NE?

Bir köyde aşı yapıyordum. 25 - 30 yaşlarında bir kadın kucağında üç aylık çocuğu ile geldi ismini kaydettirecek.

— Bebeğin adı ne bacım? dedim.

Kadın bir çocuğa bir bana baktı.

— Çocuk senin değil mi bacım? dedim.

— Benim ama kardaş, adı tuhaf bir şeydi, dur ki hatırlayım. dedi.

Siver GÜVEN
Sağlık memuru — AFŞİN

MEMURUN SEVDASI

Hani bir memur vardı
Dört - beş sene önce
Dün pazarda rastladım
Sevindi beni görünce.

Elimizde birer file
Konuştuk ondan bundan
Evlenmiş, çocukları olmuş
Hem de dört tane oğlan.

Mutluymuş işini seviyormuş
Kira imiş evleri
Ayrılırken boynu bükük
Yan ödemelere selâm söyledi.

ALİ ÂŞIK

GÜNEŞ!

Köy kahvesinde akşamleyin köyün ihtiyarları sohbet ediyorlardı. Aralarında, karısının ismi «Güneş» olan Hüsnü bey de vardı.

Konu, Amerikalıların Ay'a çıkmaları idi. Bu işin zorluğundan da aklın da imkânsız olduğunu söyleyene kadar hepsi bir başka türlü söz ediyordu.

Bir ara muzipçe olan Ahmet:

— Yahu Ay'a gitmek o kadar zor bir iş mi, ne büyütüyorsunuz?... Bizim Hüsnü bey her akşam Güneş'te!... dedi.

Mustafa TAŞKAN
Ankara Cad. No: 56 Yaman Atelyesi. İZMİT

BEN İĞFAL ETMEDİM

Aşkın kapısından baktı,
Gözlerinden şimşek çaktı,
Bir yıldırım oldu çarptı,
Ben iğfal etmedim beyim.

Gözleriyle dâvet etti,
Sözleriyle ikna etti,
Bin türlü cilveler etti,
Ben iğfal etmedim beyim.

Bana aşkın ilk tadını,
Balını ve kaymağını,
O güzel gür saçlarını,
Kendisi koklattı beyim.

Sevdalı dudaklarını,
Gül gibi yanaklarını,
Billûrdan omuzlarını,
Kendisi öptürdü beyim.

Dişiliğin esrarını,
Aşkın çılgınlıklarını,
Bu sevdanın kumarını,
Kendisi öğretti beyim.

Bana aşkın şarabını,
Sevdanın ıstırabını,
Elemini ve hazzını,
Kendisi içirdi beyim...

MÜSLİM ÖRENEL
Bayrampaşa Kartaltepe Okul Cad. Mine Sok. No: 1 İST.

KOY — KOY...

Kadı lâkabıyla mâruf şoför Kenan arkadaşlar arasında çok sevilen birisidir. Çok palavracı ve sinirli olan Kenan, biraz da kekemedir. Konuşurken kelimenin yalnız bir yerinde takılır, orayı atladığında cümleyi tamamen söker.

Evli olmamıza rağmen bizler çarşı esnafı bazı akşamlar mezemizi kendimiz hazırlar birer tek de rakı atarız. Hâdise akşamı her şey hazır, müşteriler dağılmış, çilingir sofrasına oturduk. Çoban salatasının tuzuna bakması için Kenan'a ricada bulundum. Elimde tuzluk, biraz koydum ve Kenan başladı konuşmaya:

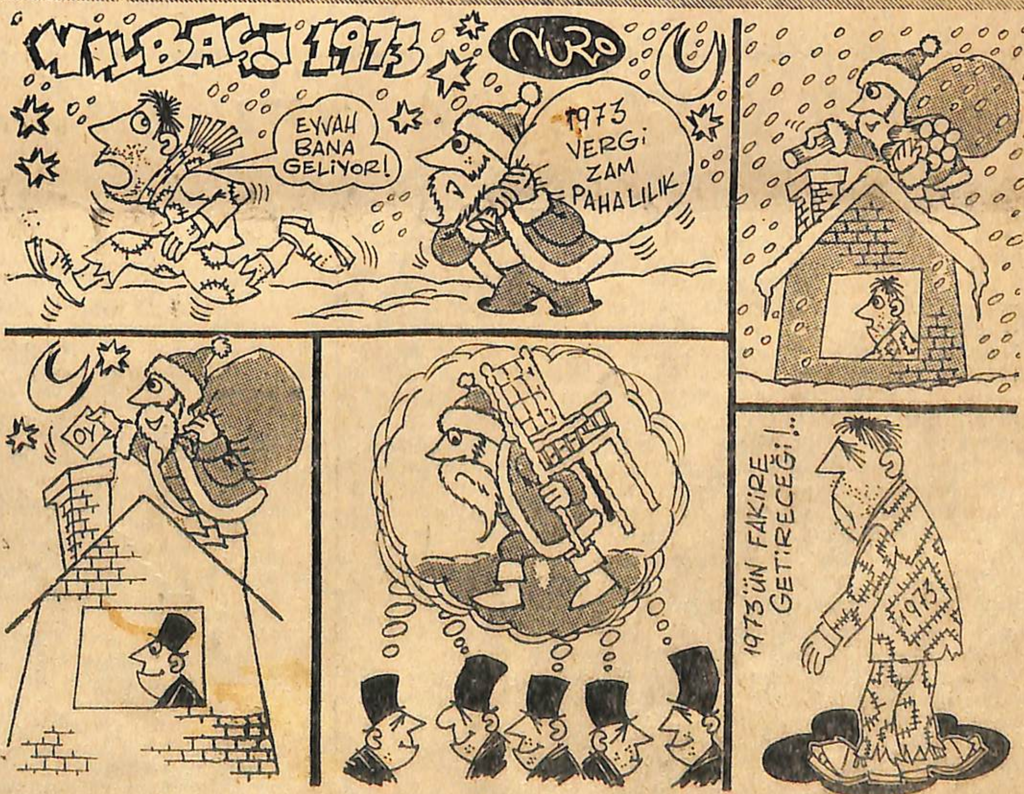
— «Koy — koy — koy — koy — koy...»

Sonunda tabağı atmasıyla beraber cümleyi tamamladı:

— «Koy — koy — koy — ma be birader!...»

NOT: Kenan ustanın tansiyonu olduğundan doktor tuzu yasaklamıştı

Erol MUTLU, berber — Kdz. EREĞLİ

(Nuri BİLGİN) — Pendik/İST.

HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

— 53 —

«Amma ne dedi adam, sana çoh bi yakışdı, dedi... İrengi de gözel, gara irenk... Bunun altına Recai begin verdiği işliği de geydik mi, tamam... Bi görecek Mırtaza gardaşım beni böyle, lan diyecek, lan ne olmuşun sen böyle. Hele bi de traş yerine... Bıyyığı da yanından yoldurduk mu, ulan olduk Isdanbıl oğlanı bee...»

Tekrar sırıtmaya başladı. Biri yaklaştı yanına:

— Hayrola kardeş, dedi, niye sırıtıyorsun öyle pişmiş kelle gibi?

Daha çok sırıttı İdiris, hattâ biraz utandı da. Adam:

— Haa anladım, dedi, feleksiz güveyiler gibi olmuşsun ha... Bu kılıkla git Beyazıt meydanına, o biçim, seni İstanbul'un belediye başkanı bellesinler...

Adam, ayaklarına baktı İdiris'in:

— Aaa olmadı, dedi, bu mebus gibi kılığın altına bu ayakkabılar yakışmıyor... Sen bir de ayakkabı al ayağına...

— Alacam, dedi İdiris...

— Gayret et, onu da şöyle otuz numara falan al ki, tam olsun. Ulan kim sattı bu mostra elbiseyi sana böyle?

Anlamadı İdiris mostra'nın anlamını. Hattâ, çok güzel sandı bu sözcüğün anlamını, sırıttı:

— Çopur Şükürü, dedi...

— Ulaaan, dedi adam, ne anasının gözüdür şu Çopur iti, nasıl da bilir bal alınacak enayiyi...

Uzaklaştı gitti... İdiris, sıra sıra eski kunduraların dizilmiş olduğu bir serginin önüne geldi. Serginin başındaki adam:

— Ayakkabı mı? diye sordu.

İdiris başını salladı.

Adam, siyah bir ayakkabıyı gösterdi:

— Tam altına gider, dedi. Gel bakalım, giy hele bir...

İdiris ayakkabıyı ayağına geçirdi. Adam sordu:

— Nasıl sıkıyor mu?

Başını salladı İdiris.

— Haydi bakalım güle güle giy, elli liradır amma, sana kırk olsun.

İdiris, cebinden parayı çıkardı, uzattı elliliği adama. Gidiyordu ki, adam çağırdı:

— Nereye? dedi, üstü delikanlı, al bakalım şu on liranı...

İdiris, bir koltuğunun altında eski elbiseleri, öteki koltuğunun altında eski çarıkları, Bitpazarı'ndan çıktı. Birkaç adım atıyor, bir ayağına, bir de üstüne başına bakıyordu. Ayağındaki boyalı ayakkabıyı, üstündeki ütüden pırıl pırıl olmuş elbiseyi gördükçe sevinçten durmadan sırıtıyordu. Öyle kunduraya pek alışık olmadığı için ikidebir ayakkabının burnu yere çarpıyor, tökezliyordu. Yerden kalkarken bile sırıtıyordu. Yürüyüşü de değişmişti. Biraz, üzerine yeni elbise giymekten, biraz, elbisenin orasını burasını sıkmaktan, biraz da ayakkabının burnunu yere vurup tökezlememek için dik dik yürümekten olacak, İdiris, sanki bir deve gibi yürüyordu. Ayaklarını bir deve ayağı gibi kaldırıyor, boynunu bir deve boynu gibi uzatıyor, vücudunu bir deve vücudu gibi yaylandırıyordu. Arada bir durup elini önüne atıyor, sıkışan orasını burasını işkenceden kurtarıyor, tekrar başlıyordu yürümeye... Otobüs durağına dek böylece geldi. Başka zaman olsa otobüse binmezdi amma, inadına binecekti şimdi, hem de boş yer bulursa, geçecek koltuğun birine kurulacaktı. Eski ayakkabılarını, eski elbisesinin içine sardı, koltuğunun altına aldı, gelen otobüse atladı. Dikildi biletçinin önüne:

— Bilât, dedi...

Aldı biletini, geçti kuruldu boş koltuklardan birine. İkinci durakta bir kız geldi oturdu yanına... İdiris, hayatında hiçbir zaman bir kadınla böyle, bu kadar dip dibe oturmamıştı. Titremeye başladı. Öyle titriyordu ki, arabanın zangırtısı olmasaydı, kız çoktan farkına varırdı İdiris'in titrediğinin. Hele araba bir köşeyi hızla dönerken, kızın budu, İdiris'in buduna değince, İdiris, içinden ılık ılık bir şeyin geçtiğini farketti, elinden ayağından can çekildi. Kızın indiği duraktan sonra, belki yanına tekrar bir kadın gelir oturur diye çok beklediyse de, hemen ikinci durakta bir yaşlı adam geldi oturdu yanına. O da hemen kalktı, ilk durakta iniverdi. İneceği yerden iki durak ötede inmişti. Fazla yürüyemedi o ayakkabılarla, ikidebir tökezleniyordu. Onun için şöyle ikiyüz metre sonra, çıkardı ayağındakileri, geçirdi çarıklarını, deve yürüyüşünden azıcık olsun kurtuldu...

Güneş batmıştı. İnşaata geldiğinde, işçiler çoktan paydos etmişler, yalnız babası çalışıyordu. Yolun orasına burasına saçılmış tuğlaları toplamaya uğraşıyordu... Halo dayı, yerden iki tuğlayı alıp doğrulduğunda, oğlunu buldu karşısında. Sırıtıyordu İdiris:

— Nasıl buba? dedi.

Bakakaldı Halo dayı. Sanki, iki elindeki iki tuğla kurşun kadar ağırlaşmışlardı.

— Eyi mi buba?

— Oğul, dedi Halo dayı, bu urubanın içine nahal girdin, nahal çıkacan?

Sırıttı İdiris... Elindeki ayakkabıları gösterdi:

— Bak... Bunları da geyince altına...

— Oğul çok dar bu uruba...

— Yok buba, adam dedi ki, çok gözel dedi.

Sonra, cebinden artan paraları çıkardı:

— Bak, dedi, bunlar da geriye kaldı.

Bir şey demedi Halo dayı, yalnız başını kıvırdı:

— Güle güle gey oğul, dedi.

Kulübeye giden oğlunun ardından baktı:

«Gençlik işde, havaslanmış, gördü Isdanbıl oğlanlarını, havaslandı. Amma beklemedi ki beni, gidek barabar alak. Çıkarırkene, geyerkene yırtar gor köşeye.»

İdiris, kulübeye girince, yorganının altından kırık bir ayna parçası çıkardı. Sonra, kibriti çaktı lâmbaya. Aynayı lâmbanın yanına koydu, geriye çekildi. Ayna ufak olduğu için yalnız ceketinin yakası gözüküyordu. Biraz eğildi, ön düğmesini gördü. Ardını döndü aynaya, hiçbir şey göremedi... Elindeki yeni aldığı ayakkabının yüzünü şalvarıyla sildi, parlattı, geçirdi ayağına. İpini kördüğüm yaptı. Aynayı yere koydu, ayakkabısına tuttu, amma ne yaptıysa ayakkabısını şöyle bir rahat göremedi. Eğildi, ayakkabının ipini çözmek için, pantalonun arka tarafı çatırdadı. Çömeldi bu kez yere. Kördüğümü çözmeye çalışırken, Halo dayı girdi içeriye. Elinde bir somun, biraz da kara zeytin vardı.

— Buba, dedi İdiris, bi de hamama gedecem...

— Hamam?

— Hamam buba...

— Gedek oğul, burya geldik geleli garnımıza ısacak su deymedi... Bizim amaleler burda yakında bi hamam varmış, ona gediyorlarmış, gaveciye sorak, bilir...

Halo dayı, hamam lâfından biraz şüphelenir gibi oldu. Acaba böyle durduğu yerde İdiris birdenbire niçin hamam istemişti?

«Ulan bu oğlanın aklına bişe gatmasınlar, Isdanbıl orusbusu bol melmeket, dimesinler oğlana, oğlum avrada gedeceksen bu gılıknan gedilmez, üsdüne eyi bi uruba al, sona yun yıkan, gel seni öyle avratlara götürek ki, avrat görsün gözlerin... Yarın bu oğlan bi de elli lira avrat parası isdemezse eyi!»

Halo dayı, sofrayı serdi yere, zeytin kâğıdını açtı, ekmeği ortadan ikiye böldü:

«O üryan avrat resmini kim vermişdi ki buna? O Durmuş, lan Durmuş, napacan lan azdıracan da elin çocuğunu, garnın mı doyacak?...»

Bir zeytin danesi attı ağzına... Çiğnemeye başladı:

«Yoğusam esger arkadaşım dediği mi? Heyya, geçen hafda onun yanına getdi. Tamam tamam, onnan edecekler bi halt... Eyi amma, biz evleninceye gadar harama uçgur çözmedik...»

Bir zeytin danesi daha attı ağzına:

«Amma, dedi, içinden, bura Isdanbıl oğul Isdanbıl, heç çözülmiyecek gibi mi? Cıscıbıldak avratlar, insanın gözünün içine bakarlar... Kimbilir, belki biz de onun gibi deliganlı gelseydik Isdanbıl'a, biz de ederdik o haltı.»

Oğluna baktı, elbiselerini çıkarıyordu. Gözgöze geldiler. Halo dayı gülümsedi oğluna. İdiris de sırıttı.

— Hadi oğul, yi epmeni...

İdiris, yeni elbisesini kulübenin bir çivisine astı, şalvarını geçirdi ayağına, sofraya oturdu. Bir zeytin danesi attı ağzına, kocaman bir parça da ekmek. Birkaç kez çiğnedikten sonra:

— Bu aşam gedek mi buba hamama? dedi.

— Yarin gedek oğul. Nasıl ossa yarin de tozun torpağın içindeyik.

YUSUF ZİYA ORTAÇ 1972 - 1973 Armağanı Yarışması

Akbaba 51 yaşında. 51 yıl demek en azından Türkiye Cumhuriyeti Devletinin yaşı demektir.

«29 Ekim 1923» Akbaba'nın sayfalarında kayıtlıdır. Akbaba, Cumhuriyetin altın devrini yaşamıştır. Cumhuriyet tarihinin bütün olayları, satır satır, çizgi çizgi Akbaba'dadır.

İşte böylesine mutlu bir yıldönümünde —artık gelenekleşmiş bulunan— «Yusuf Ziya Ortaç Armağanı» nı düzenlerken yarışma konusu elbette «Cumhuriyetin 50. yılı» olacaktı. Biz de öyle yaptık.

Elli yıllık Akbaba'nın ilk okuyucu kuşağından bugünkü en genç okuyucu kuşağına kadar herkes bilir ki bu derginin kurucusu ve yaşatıcısı olan Ortaç, en imanlı bir şekilde daima cumhuriyetin övücüsü, savunucusu olmuştur. Bundan dolayı bu yılın yarışmasının temelini de bu inanış, bu övgü, bu savunuş teşkil edecektir. Yarışmaya katılacak okuyuculardan istediğimiz bu anlayıştır. Yarışmacılar bu anlayışı eserlerine bayrak yapacaklardır. Atatürk'ün, gençliğe «Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur.» deyişini kim hatırlamaz; biz buna küçük bir benzetme yaparak «yarışmacıların ilham alacakları kaynaklar elli yıllık Akbaba sayfalarında ve Ortaç imzalı her yazıda buram buram tütmektedir.» diyeceğiz.

Sanırız bu söz, yarışmacıların eserlerini hazırlarken neleri gözönünde tutacakları hususunda yeterli bir aydınlatmadır.

Şair misiniz? Elli yıllık cumhuriyet üzerine coşup taşan duygularınızı mısra mısra dile getiriniz; hattâ ellinci yıla yakışacak bir marş güftesi düzenleyiniz.

Karikatürcü müsünüz, elli yıllık cumhuriyeti en güzel ve güçlü çizgilendiren ürünler çiziniz.

Hikâye, fıkra, makale yazmak mı elinizden geliyor? Hiç durmadan bu türlerden birinde elli yılın cumhuriyetine eğiliniz.

Hicivci misiniz? Cumhuriyeti anlamayanlara, bağnazlara, çarpık niyetlilere, karamsar ve kötümserlere —ama Ortaç'ın temiz ve nezih havasından ayrılmayarak— veryansın ediniz.

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI
1972 — 1973 YARIŞMASI

Bu yılki yarışma konumuz: «CUMHURİYETİN 50. YILI» olup üç daldadır:

1 — Şiir 2 — Karikatür 3 — Nesir (Hikâye, fıkra, makale)

ÖDÜLLER: Her dalın birincilerine ayrı ayrı «2000 T.L.» ödül verilecektir.

YARIŞMA KURALLARI :

1 — Yazılar, daktiloyla kâğıdın bir yüzüne yazılmalı, karikatürler çini mürekkebiyle çizilmelidir.

2 — Zarfların üstüne «Yusuf Ziya Ortaç Armağanı» ibaresi konmalıdır.

3 — Eserler, daha önce hiçbir yerde yayınlanmamış olmalıdır.

4 — Yarışmacı, dilediği sayıda eserle katılmakta serbesttir.

5 — Şiir ve nesir dalında yarışmaya katılan eserler üçer kopya olmalıdır.

6 — Yarışma, usta - amatör ayırmaksızın herkese açıktır. Yarışmacılar kimliklerini gizli tutup yarışmaya takma adla da katılabileceklerdir. Kimlik zarfları ancak eser derece aldığı takdirde açılacaktır.

7 — Yarışmacıların, eserlerini en geç 1 Şubat 1972 tarihinde elimize geçecek şekilde postalaması ya da getirip teslim etmesi gerekmektedir.

ADRESİMİZ : AKBABA Dergisi, Klodfarer Cad. No: 8 - 10
Divanyolu — İSTANBUL

Hepinize başarılar dileriz değerli okurlar.

İdiris, acelesinden hiç bunu düşünmemişti. O zannediyordu ki, bir an önce hamama giderse, traşını olursa vakit daha çabuk geçecek ve beklediği pazar günü gelecek.

— Sen gittikden sonra ağa geldi, mekinesini köşenin başında durduttu. Ben camını silmek içun elimde beznen goşdum yanına, o çıkdı mekinenin gapısından, dursun sona silen dedi... Sona geldik inşaatın başına, bakdı bakdı, eyi dedi, işler eyi gediyor, dedi. Ben de sayanızda begim, dedim. Güldü benim sıfatıma, oğlan nerde, dedi. Ben de dedim, getdi Bitbazarı'na, esgimiş ayakgabısı, alacak ayana bi gondura... Heç bişe demedi, ben dedim, begim onun yemiyesi bögün yarım, başını salladı, heç seslenmedi... Cebinden cara çıkardı, dağıt bunu işçilere dedi. Dağıtdım, artanını sok cebine dedi. Sona bindi mekineye, ben camını silerkene, vız dedi getdi... Bak bak ne aldım...

Kalktı Halo dayı, köşedeki küçük aliminyum tencereyi aldı geldi:

— Beş liraya aldım... Gutunun içi eyice küflendi... Delinmiş de... Bunun içinde bi guru fasuliye gaynadak, yarin yirik...

Raf gibi bir yerden, naylon torbanın içindeki fasulyeden üç avuç aldı geldi, tencerenin içine boşalttı.

— Buba, ben bazar günü bizim esger arkadaşının yanına gedecem...

— Eyi oğul, dedi Halo dayı, fasulyelerin içinden çöpleri ayıklarken.

— Yarin bi de traş olacam...

— Olursun...

— Aşam da hamam...

— Goca bi sabın alak gidek...

— Sabınlarık birbirimizi...

Sabun, hamam ve su, kaşınmayı getirdi akıllarına, baba oğul hatır hatır kaşındılar... Halo dayı tahta kırıklarını attı ocağın içine, tutuşturdu ve tencereyi üzerine oturttu. Yarım kalan kaşınmasına devam etti. Kaşındıkça, canları daha çok kaşınmak istiyordu. Öyle bir an oldu ki, baba oğul kaşınma tatlılığının içinde kendilerinden geçtiler. Bir ara İdiris:

— Buba bitlenmiyek, dedi.

— Yoo, dedi Halo dayı, yo oğul, ben her onbeşte tumanlarımızı işliklerimizi suya çekiyom, niye bitlenek?...

İkisi de huylandılar, işliklerini çıkardılar. Böyle kaşınmak daha tatlı oluyordu. Bir ellerivle hatır hatır kaşınırken, öteki elleriyle de işliklerin dikiş aralıklarında bit aradılar, amma bulamadılar. Çocuksu bir sevinç duydular yarın hamama gidecekleri için. İdiris'in sevinci daha büyüktü. Hamamdan gelip de yattı mı, bir de sabah tez oldu mu, ondan sonra bekledi mi öğleden sonrayı, ver elini Murtaza'nın yanına. Oradan da, Murtaza'nın evine...

«Hekâye ki ne hekâye.»

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi No: 8-10, Daire: 3, İstanbul
Telefon: 22 18 11

Fiyatı: 150 kuruş.

İLAN FİYATI: Kapak içi, santimi 35 lira, iç sayfalar 45 lira.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Nasıl ağlamasın?

Trafik polisi, yol kenarında ağlayıp duran küçüğe sordu:

— Neden ağlıyorsun bakayım?

Burnunu çeke çeke cevap verdi çocuk:

— Sokakları karıştırdım, evi bulamıyorum!

— Ben şimdi bulurum. Adresi söyle bakayım...

— Bilmiyorum ki... Bu eve daha dün taşınmıştık.

— Zararı yok. Babanın adı ile çalıştığı yerin adresini söylesen de olur.

— Bilmiyorum ki... Çünkü annem, adını öğrenmek istediğiniz adamla daha bu sabah evlendi!

— Tedbir alıyorum karıcığım... Bu akşam arkadaşlarla kafaları çekeceğiz de!...

Yazısız

Bir önceki

Parasız pulsuz, sıcak bir çorba hasretiyle dolaşırken karşısına çıkan lokantanın kapısında «Para vermeden yiyiniz. Sizin hesabınızı, bir gün gelir torunlarınız öder» yazısını gören adam, içeri dalarak bir güzel karnını doyurdu, üstüne sigarasını da tellendirdi, tam çıkmaya hazırlanırken iri yarı bir garson tepesine dikildi.

Uzatılan hesap pusulasındaki rakamları inceleyen adam:

— Fakat, dedi, hani benim yediklerimin hesabını torunlarım ödeyecekti?

— Haklısınız, diye cevap verdi garson. Şu an ödemeniz gereken yediklerinizin parası değil, uzun yıllar önce lokantamızda karnını doyurmuş olan dedenizin hesabıdır!

Siz olsaydınız?..

Bir işten atma olayının soruşturmasını yürüten sendika yetkilisi, işveren durumundaki gar şefine sordu:

— Büro kapısını tıklatmadan içeri girdi diye bir makinisti işten uzaklaştırdığınız doğru mu?

— Evet, dedi şef. Doğru.

— Fakat bu ceza biraz ağır değil mi?

— Bilmem... Bir an için kendinizi benim yerime koyun. Şurada oturmuş, tren seferlerini düzene sokmak için harıl harıl çalışıyorsunuz. İşinizin arasında «Çuf, çuf, çuf, çuf» diye bir ses duyuyorsunuz, başınızı kaldırmanızla hızla gelen bir lokomotifi odanızın ortasında görüyorsunuz!...

— Ayyy!..

Haydi alsın ama...

İyi bir sutyen isteyen erkek müşterisinin önüne en tanınmış firmanın mallarını süren tezgâhtar:

— Sizin yerinizde olsam fırsatı kaçırmaz, şu son kalan sutyenlerin üçünü de alır giderdim, dedi.

Dalgın, düşünceli cevap verdi adam:

— Diyelim, aldım. Üç sutyeni ne yaparım? Haydi birini karım kullandı diyelim. Kızlar henüz çok küçük... Diğer ikisini onlara nasıl takarım?

Yalnız değillermiş

Nişanlısını, çalıştığı yerin kapısına kadar getiren delikanlı:

— Senin şu genç ressamla bir odaya kapanıp, çıplak poz vermeni bir türlü anlayamıyorum, dedi.

— İlâhi... diye güldü kız. İçerde yalnız değiliz ki... Daha bir sürü arkadaşı var!

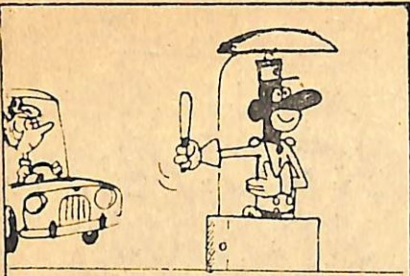

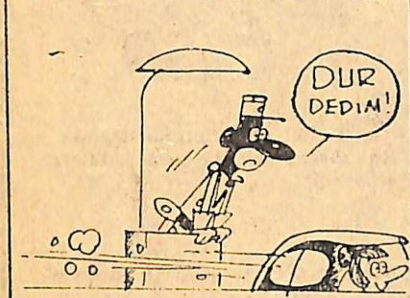
— Hayır sevgilim, canımı sıkma yorsun...

— Derin derin içini çeken...

— Ben değilim, bizim patron!...

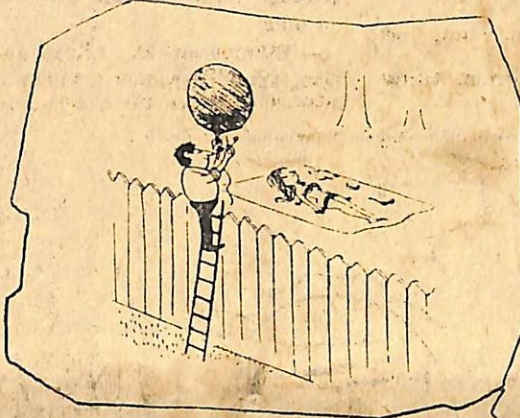
Dünya Karikatürleri

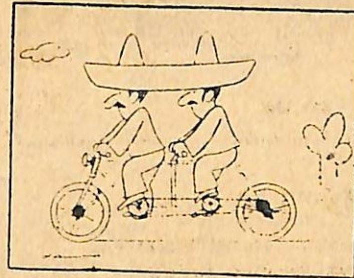

YAZISIZ

YAZISIZ

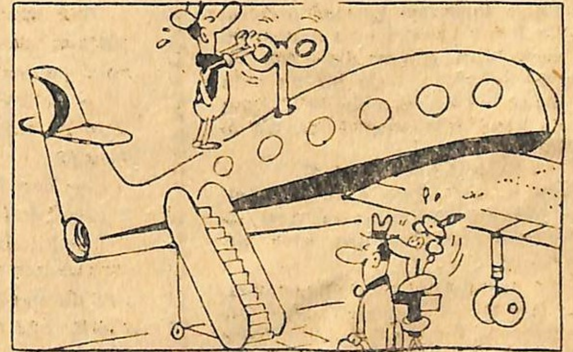
YAZISIZ

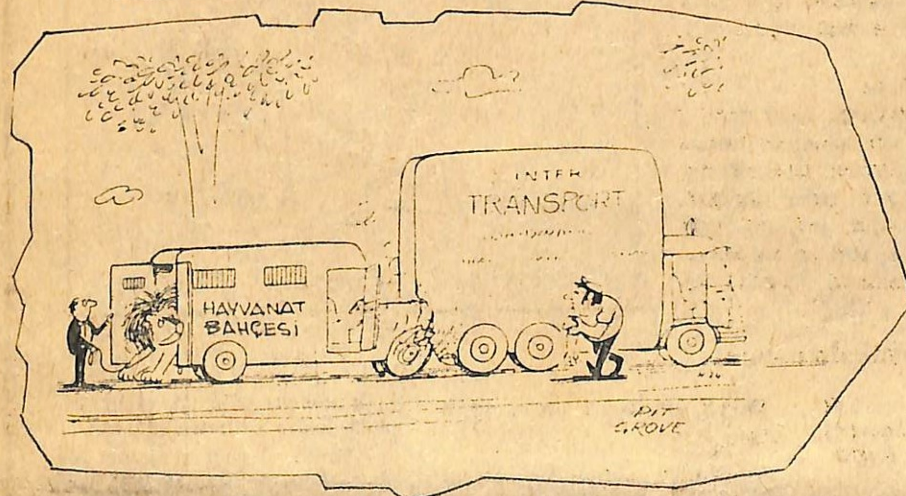
-ALO, KARICIĞIM... ÇABUK EVE DÖN... FABRİKAMDAKİ GREV BURAYA DA YAYILDI!..

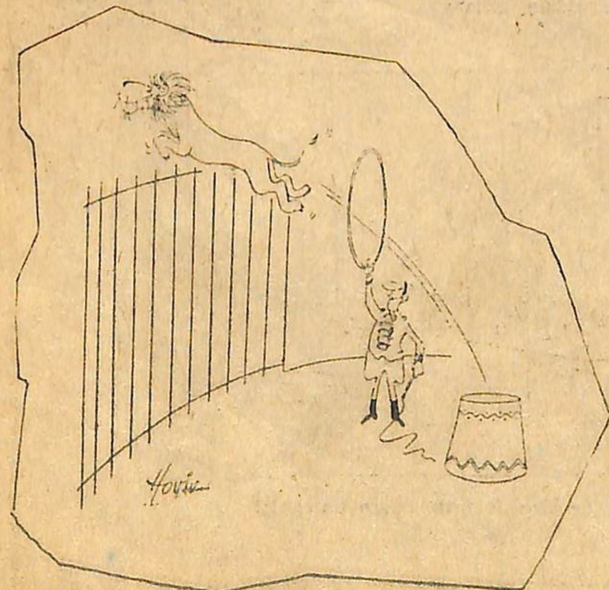
YAZISIZ

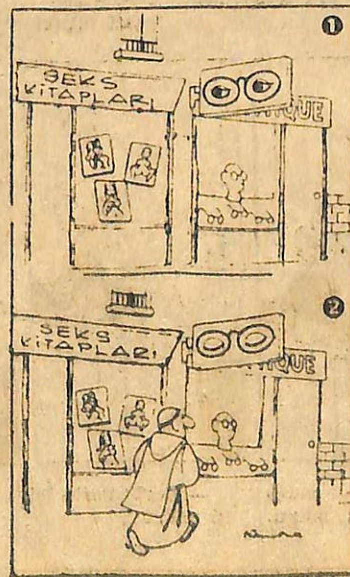
-BU UÇAKLA MI GİDECEĞİZ?..

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

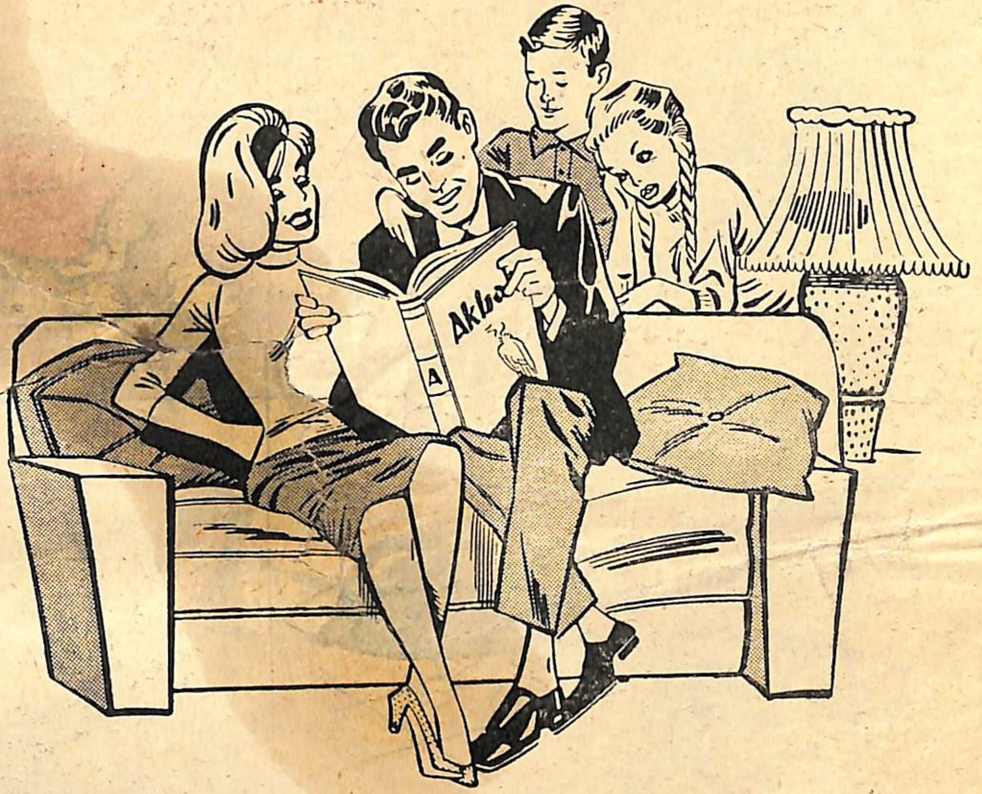
YAZISIZ

AKBABA EVİNİZİN NEŞESİDİR

Bu güleryüzlü kuş 51 yıldan beri her hafta evlere ve insanlara neşe, nükte, espri taşımak için kanat çırpmaktadır. O neşeyi temsil eder. Neşe ise her yaştan ve her sınıftan insanın ihtiyacını duyduğu bir şeydir.

Ekmek gibi, peynir gibi, hava gibi, su gibi, biraz tebessüm, biraz kahkaha insanlara lüzumludur. Fakiri ve zengini, memuru ve işçisi, öğretmeni ve öğrencisi, kadını, erkeği, evlisi, bekârı, genci, yaşlısı, her yaştan ve baştan insan güler, gülmek ister. Onun içindir ki:

AKBABA, HER YAŞTAN VE HER BAŞTAN İNSANIN ARKADAŞIDIR.

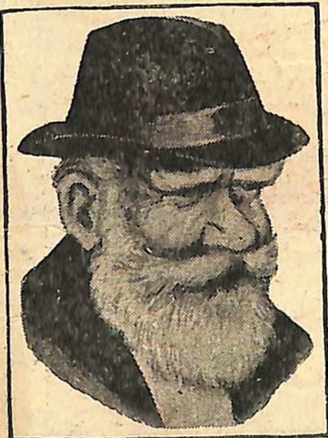

Ünlü bir filozof:

NEŞE PAYLAŞILIRSA BÜYÜR...

KEDER PAYLAŞILIRSA KÜÇÜLÜR... demiş.

AKBABA neşeyi paylaştıran dergidir. Neşenin paylaşılması neşenin büyümesini sağlar. AKBABA'yı okuyan hayatı daha çok sever.

«Mizah, çok ciddi bir sanattır.»
Bernard Shaw

«İnsan güldüğü kadar insandır.»
Molière

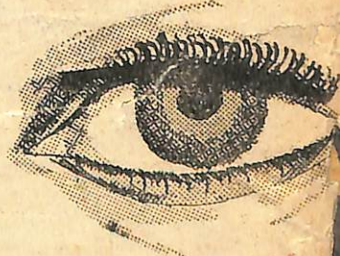

Akbaba

Düşündüren ve Güldüren

Bir Mizah Gazetesidir!

500000

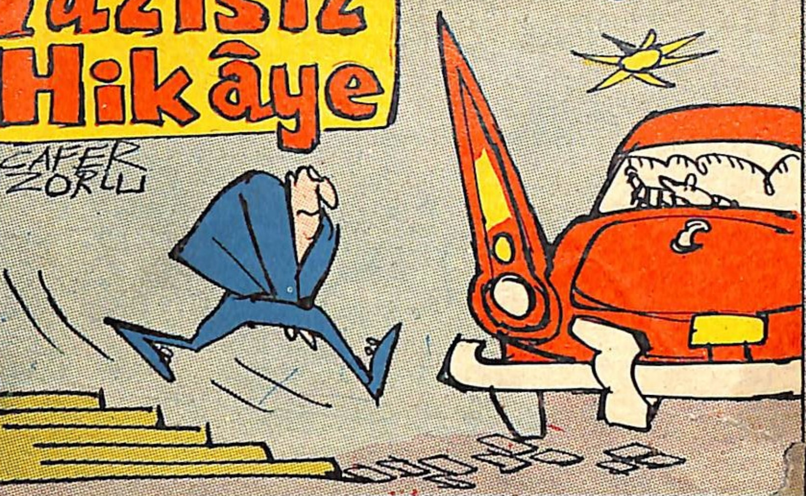

Her ilde
AKBABA

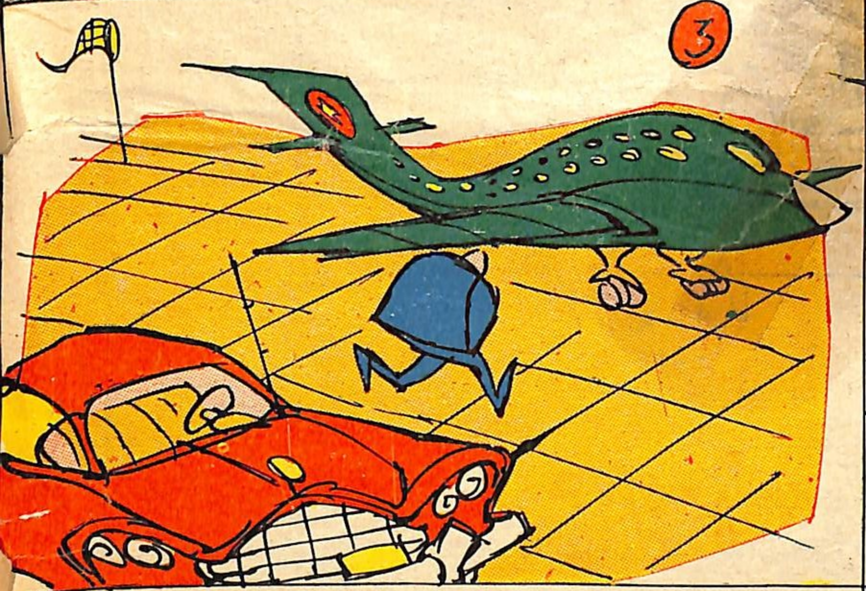
Her ilçede
AKBABA

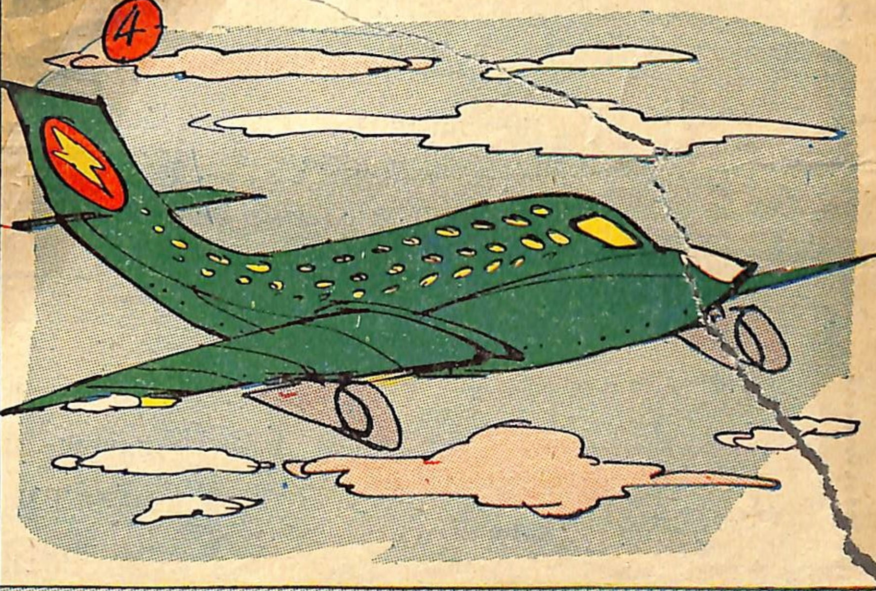
Her bucakta
AKBABA

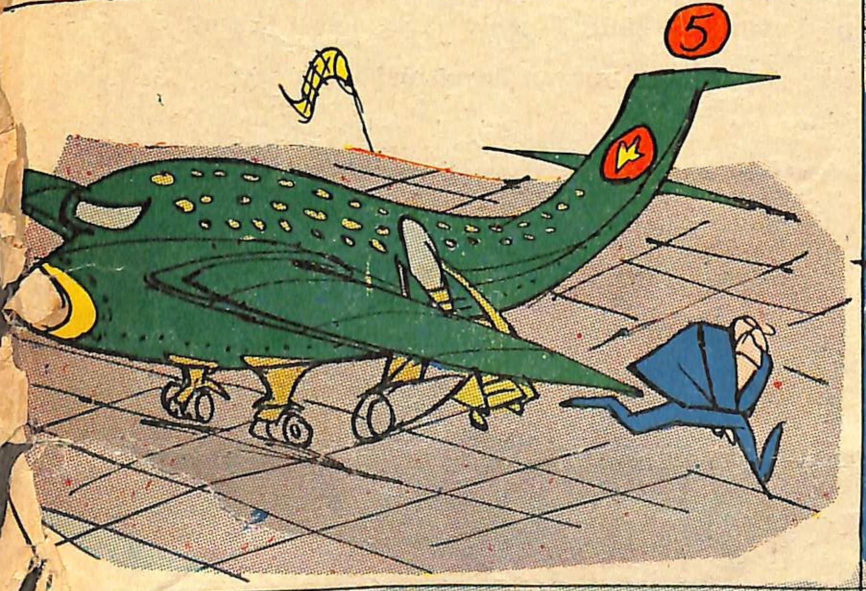
AKBABA OKUYO

Yazısız Hikâye
CAFER ZORLU
1

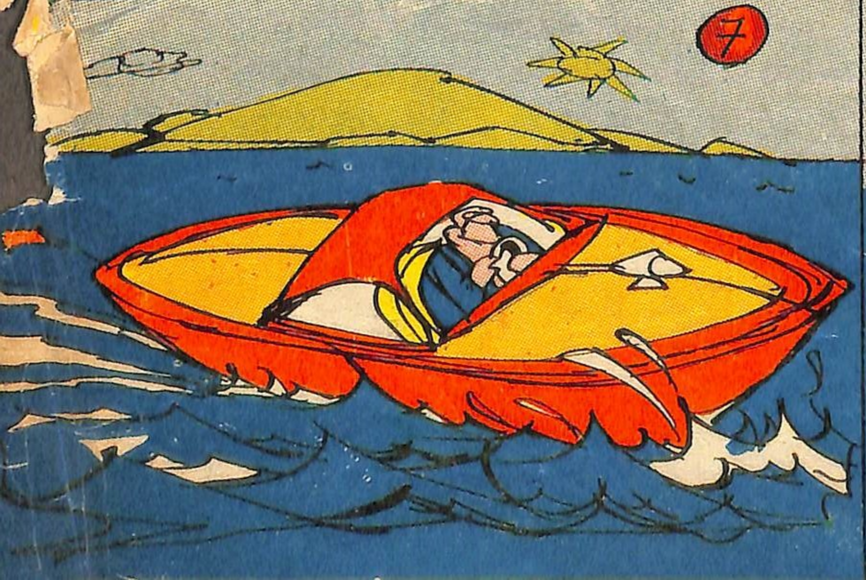

2

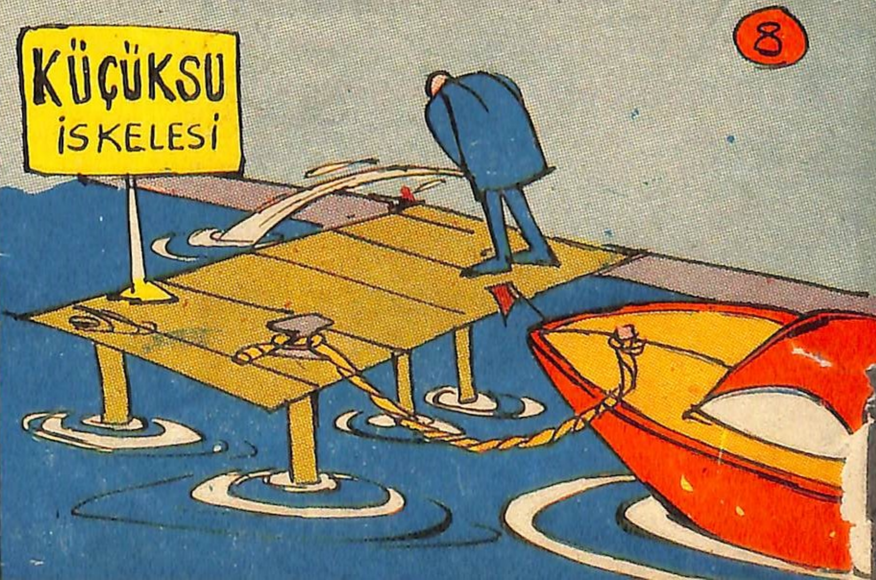

3

4

5

6

7

KÜÇÜKSU
İSKELESİ
8